

Den onda cirkeln

En kritisk diskursanalys av Human Rights Watchs framställning av mänskliga rättighetskränkningar i Kenya

Sofia Holm

Avdelningen för mänskliga rättigheter
Historiska institutionen
Kurskod: MRSK30
Termin: Höstterminen 2014
Handledare: Olof Beckman
Omfång: 14 428

Abstract

In recent years, terror attacks in Kenya have been observed and discussed. After 9/11 Kenya has become the frontline of Africa, fighting terrorism alongside the United States. As a result of the fight against terrorism, questions regarding the treatment of Somalian refugees arise. Human Rights Watch is one of many organizations to rapport on such events for a period of time. With this in mind, the essay aims to examine how Human Rights Watch portrays the violations against Somalian refugees in Kenya and which perspective of the global responsibility for human rights is used in the reports. Through critical discourse analysis and the Framing Theory and an extensive focus on the Global Responsibility for Human Rights, my questions are answered. The material consists of three reports published by Human Rights Watch between 2010 and 2013. Through in-depth analysis of the defined problem, identification of causes, assessment of the moral, and recommendations on solutions, the study reaches the conclusion that the global responsibility of human rights is largely excluded while Kenya's responsibility is clearly shown throughout out the reports. Thus, the portrayal shows that the country itself has the ability to solve the issue but Kenyan police and military show reluctance towards the matter. Human Rights Watch defines the problem as systematic and widespread, and that Kenya is trying to solve an issue by causing more issues. The result is an unsustainable situation with no break of the vicious cycle.

Keywords: Kenya, Somalia, Human Rights, Framing-Theory, Human Rights Watch (HRW), Global Responsibility for Human Rights, Terrorism, Counterterrorism, Abuses, Refugees.

Abstract

Under de senaste åren har terrorattentat i Kenya uppmärksammats och diskuterats. Efter 9/11 har Kenya blivit det land i Afrika som har klassats som en frontlinje för att bekämpa terrorismen tillsammans med USA. I samband med Kenyas terrorismbekämpning har handlingar mot somaliska flyktingar ifrågasatts och Human Rights Watch är en av de organisationer som har rapporterat om händelser under en lång period. Med bakgrund av detta ämnar denna uppsats att ta reda på hur Human Rights Watch framställer de rättighetskränkningar som sker mot somaliska flyktingar i landet, samt vilket synligt perspektiv på det globala ansvaret för mänskliga rättigheter som finns i deras rapportering. En kritisk diskursanalys används som metod i denna uppsats och med hjälp utav *Framing Theory*, med ett utökat fokus på *the Global Responsibility for Human Rights* besvaras mina frågeställningar. Materialet består utav tre stycken rapporter skrivna av Human Rights Watch mellan åren 2010 och 2013. Undersökningen drar slutsatsen efter att ha analyserat det definierade problemet, identifikationen av orsaker, den moraliska bedömningen och rekommendationer av lösningar, att det globala ansvaret för mänskliga rättigheter är till största del uteslutet, men Kenyas ansvar visas tydligt genom hela rapporteringen. Framställningen blir att landet har förmågan att lösa problemet men att Kenyansk polis och militär visar en ovilja att göra detta. HRW definierar problemet som systematiskt och vidsträckt och att Kenya försöker lösa ett fel med ännu ett fel. Resultatet leder till en ohållbar situation där den onda cirkeln inte bryts.

Nyckelord: Kenya, Somalia, mänskliga rättigheter, Framing, Human Rights Watch (HRW), globalt ansvar för mänskliga rättigheter, terrorism, terrorismbekämpning, kränkningar, flyktingar.

Innehållsförteckning

1 Inledning	5
1.1 Problemformulering, syfte och frågeställningar.....	6
1.2 Primärmaterial	7
1.2.1 Human Rights Watch	8
1.3 Avgränsningar	8
2 Metod och teoretisk utgångspunkt	9
2.1 Kritisk diskursanalys	9
2.2 Framing Theory	11
2.3 Global Responsibility for Human Rights	13
3 Litteraturoversikt och tidigare forskning	15
3.1 Kenyas Counterterrorism och ojämna utbyten.....	15
3.2 Kenya som ett attraktivt offer.....	16
3.3 Svag reaktion från det civila samhället.....	18
3.4 Urval av rapportering: Naming and shaming.....	19
3.5 Effektivitet och problematik inom framing	20
4 Undersökning och analys	22
4.1 Definition av problematiken	23
4.2 Identifikation av orsaker.....	27
4.3 Den moraliska bedömningen	31
4.4 Rekommendationer av lösningar	33
4.5 Ansvar: Nationellt eller Globalt?.....	36
4.6 Slutsats.....	39
5 Diskussion	41
Referenser	44
Rapporter från Human Rights Watch	44
Litteratur	44
Hemsidor	45

1 Inledning

Det internationella samfundet har länge uppmärksammat terrorattentat, flyktingströmmar, oroligheter och fattigdom runt om i världen. I september 2013 sker ett terrorattentat i shoppinggallerian Westgate, inne i Nairobi där 67 människor miste livet. I skrivande stund, har det gått lite mer än ett år och ännu ett attentat har inträffat när en buss på väg till Nairobi, nära gränsen till Somalia blivit attackerad och 28 människor dödade.¹ Detta är för många ingen nyhet eller överraskande, eftersom Kenya har blivit utsatt för över 130 stycken attacker sedan 2011 av olika slag.² Det finns spekulationer kring att det är en följd utav Kenyas intervention i Somalia för att försöka stoppa al-Shabaab³.

1998 utsätts Kenya för ett terroristattentat som får omvärlden att reflektera över landets men även hela Afrikas horns inblandning av transnationell terrorism, och frågor kring den inhemska terrorismen fick större uppmärksamhet. Landets utsatthet och frågor kring varför just Kenya blivit utsatt började diskuteras.⁴ Kenya, har sedan president George Bush förklarade "Global War on Terror" efter attentatet 2001, varit utnämnd till ett av de länder som tillhör frontlinjen av detta krig.⁵ Redan innan 1998, hade Kenya blivit utsatt för två stora terroristattentat under 1976 och 1980. År 2002 blir även ett hotell i Mombasa bombat.⁶

I början av 1990-talet kollapsar Somalias stat som resulterade i oroligheter och våld inom landet och det medförde att grannlandet Kenya har fallit naturligt att bli ett land som tagit emot enormt många flyktingar under en lång period. Flyktingar som flyr från sina hem för att försöka hitta andra säkra områden att bosätta sig inom.⁷ Många är överens om att "Kenya faces the greatest threat of terrorism in the Horn of Africa."⁸ I

¹ AP News hemsida: Tom Odula, "Somalia's al-Shabab kills 28 non-Muslims in Kenya", 22 nov 2014,

² Ibid

³ Förklarande text: Al-Shabaab är en islamistiskt militant grupp som har sitt säte i Somalia. Gruppen har under en lång period kontrollerat stora delar av centrala och södra Somalia och har av många stater blivit utsedd till en terroristgrupp med anknytningar till al-Qaeda. BBC News hemsida: "Who are Somalia's al-Shabab?", 16 May 2014, (senast 08-12-14)

⁴ Edward Mogire, Kennedy Mkutu Agade, "Counter-terrorism in Kenya", *Journal of Contemporary African Studies*, vol. 29, no.4, 2011, p. 473

⁵ Mogire & Agade, 2011, p.473

⁶ Ibid, 2011, p.474

⁷ Samuel L. Aronson, "Kenya and the Global War on Terror: Neglecting History and Geopolitics in Approaches to Counterterrorism", *African Journal of Criminology and Justice Studies*, vol. 17, 2013, p. 28

⁸ Jude Howell & Jeremy Lind, *Counter-terrorism, Aid and Civil Society: Before and after the war on terror*, Palgrave Macmillan, Basingstoke, 2009, p.136

och med det, så är också deras metoder och arbete för att bekämpa terrorismen omtalad och frågan angående deras Counterterrorism är komplex. Ett stort ansvar läggs på Kenya i samband med att press från andra stater att medverka i det globala kriget mot terrorismen, trots att landet kämpar med sin pågående stabilisering av sin ekonomi och deras politiska läge.⁹ I anknytning till det så uppmärksammas behandlandet av muslimer och somalier som är bosatta i landet, men även de flyktingar som befinner sig i de stora flyktinglägren i Kenya.

Human Rights Watch är en av de människorättsorganisationer som arbetar och verkar globalt med att rapportera och redogöra för alla de mänskliga rättighetskränkningar som pågår runt om i världen. Problematiken kring Kenyas och Somalias relation är en av dessa svårigheter som har skrivits om under många år och således leder detta till ett intressant område att studera.

1.1 Problemformulering, syfte och frågeställningar

Mänskliga rättighets- relaterade frågor har diskuterats i stor omfattning inom den rådande litteraturen. Inte minst om hur organisationers makt och påverkan har ett inflytande om vad som prioriteras och värdesätts mest. Alla organisationer har inte ett lika stort inflytande och kan inte verka som en mönstergivare, men Human Rights Watch är en av de organisationer som har klassats som en ”portvakt”¹⁰, samt erfarna och pålitliga inom fältet av undersökning och deras kamp för mänskliga rättigheter.¹¹

Deras rapporter blir tongivande dokument som formar föreställningar om hur ansvarsfrågan ska fördelas. Det här är relevant att undersöka i situationer där ansvaret är komplext, exempelvis i länder som tar hand om flyktingar trots otillräckliga förutsättningar och en ständig utsatthet av terrorhot och attentat.

Denna uppsats har som syfte att översiktligt kartlägga Human Rights Watch perspektiv på den problematiken som råder i Kenya, med utgångspunkt i *framing-theory* och *the Global Responsibility for Human Rights*. Min huvudsakliga frågeställning är: Hur framställer Human Rights Watch de rättighetskränkningar som sker mot somaliska

⁹ Howell & Lind, 2009, p.137

¹⁰ Niina Meriläinen & Marita Vos, ”Framing by Actors in the Human Rights Debate: the Kony 2012 Campaign”, *Nordic Journal of Human Rights*, vol. 32, no. 2, 2014, pp. 238-257

¹¹ Ian Gorvin, ”Producing the Evidence that Human Rights Advocacy Works: First steps toward Systematized Evaluation at Human Rights Watch”, *Journal of Human Rights Practice*, vol. 1, no. 3, 2009, pp.477-487

flyktingar i Kenya utifrån tre stycken rapporter? Vidare ska även denna frågeställning besvaras utifrån mitt syfte: Vilket synligt perspektiv på det globala ansvaret för mänskliga rättigheter är närvarande i deras rapportering?

1.2 Primärmaterial

För att kunna uppnå uppsatsens syfte och besvara frågeställningarna har jag valt ut tre stycken rapporter från Human Rights Watchs (HRW) hemsida.¹² Dessa tre rapporter utgör således mitt primärmaterial. På deras hemsida finns alla deras publicerade rapporter och även annat material, som mindre nyhetsartiklar. Dessa rapporter är skrivna och framtagna av HRWs medarbetare och omfånget av rapporterna är mellan 70-100 sidor styck. För att hitta dessa rapporter väl inne på HRWs hemsida, sökte jag på ord för att avgränsa mig. Delar av sökorden jag använde mig utav finnes i början av uppsatsen och föll naturliga utifrån uppsatsens syfte.

De valda rapporterna behandlar händelser och situationen i Kenya mellan 2010 och 2013, men inkluderar även händelser som inträffat sedan 2008. Jag valde dessa tre rapporter dels för att de följer varandra där ingen annan rapport publicerats under dessa år som berör mitt ämne och dels för att de innefattar situationen både före och efter Kenyas intervention i Somalia, *Linda Nchi*, "Protect the country".¹³ År 2013 blev även slutåret då denna undersökning började. Alla rapporter baseras på intervjuer och undersökningar som är gjorda i Kenya under en begränsad tid.

Rapporten från 2010 heter "*Welcome to Kenya*"- *Police Abuses of Somali Refugees*, där 102 stycken somaliska flyktingar har blivit intervjuade i två utav de tre flyktinglägren i Kenya.¹⁴ Rapporten från 2012 grundas på 55 stycken intervjuer med både somaliska flyktingar och kenyanska invånare och heter *CRIMINAL REPRISALS-Kenyan Police and Military Abuses against Ethnic Somalis*.¹⁵ Den sista rapporten "*You Are All Terrorists*"- *Kenyan Police Abuses of Refugees in Nairobi*, från 2013 baseras på 101 stycken intervjuer med flyktingar som befann sig i Eastleigh. Dessa intervjuer är

¹² Human Rights Watch hemsida, www.hrw.org, (senast 2014-09-18)

¹³ Aronson, 2013, p.29

¹⁴ Human Rights Watch (HRW), "Welcome to Kenya": Police abuse of Somali refugees, Human Rights Watch, New York, 2010, <http://www.hrw.org/en/reports/2010/06/17/welcome-kenya-0> (hämtad 2014-09-16)

¹⁵ Human Rights Watch (HRW), "Criminal reprisals": Kenyan police and military abuses against ethnic Somalis, Human Rights Watch, New York, 2012, <http://www.hrw.org/reports/2012/05/04/criminal-reprisals> (hämtad 2014-09-16)

med somaliska och etiopiska flyktingar, asylsökanden och somaliska kenyaner.¹⁶ Alla dessa rapporter behandlar om hur Kenyas polis och militär hanterar somaliska flyktingar i olika flyktingläger och i områden där många somalier är bosatta. Rapporterna behandlar även till viss del den historiska relationen Kenya och Somalia har och Kenyas utsatthet av terrorattentat.

1.2.1 Human Rights Watch

Människorättsorganisationen Human Rights Watch (HRW) är en icke-statlig organisation som försvarar allas mänskliga rättigheter runt om i hela världen. De utreder kränkningar och delar sedan med sig av deras information i form av rapporter och nyhetsartiklar. Human Rights Watch beskriver sig själva såhär: ”We are committed to maintaining high standards of accuracy and fairness, including by seeking out multiple perspectives to develop an in-depth, analytic understanding of events.”¹⁷ Med hjälp utav akademier inom mänskliga rättigheter, journalister, advokater och experter inom länder, försöker HRW lyfta fram mänskliga rättigheter och rättvisa runt om i världen med att ställa krav och jobba med lobbyverksamheter med exempelvis regeringar, FN, och ansvariga aktörer.¹⁸ Deras egna forskare jobbar ute på fält med att intervjua personer som antingen själva blivit utsatta eller är vittne till utsatthet i över 80 länder för att undersöka situationen i krisdrabbade länder.¹⁹ De själva beskriver sig som en källa som refereras till frekvent på grund av sin ”insider access”.²⁰

1.3 Avgränsningar

I denna undersökning har avgränsningar gjorts utefter de valda teoretiska utgångspunkterna och syftet med uppsatsen. Det finns inte tillräckligt med omgång till att ta upp allt som rapporterna diskuterar, utan här har det skett ett aktivt valt utefter syftet.

¹⁶ Human Rights Watch (HRW), "You are all terrorists": Kenyan police abuse of refugees in Nairobi, Human Rights Watch, New York, 2013, <http://www.hrw.org/reports/2013/05/29/you-are-all-terrorists> (hämtad 2014-09-17)

¹⁷ Human Rights Watch hemsida: "About Us", (senast 2014-09-18)

¹⁸ Human Rights Watch hemsida: "Who We Are", (senast 2014-09-18)

¹⁹ Human Rights Watch hemsida: "Frequently Asked Questions", (senast 2014-09-18)

²⁰ Ibid

2 Metod och teoretisk utgångspunkt

I detta kapitel kommer uppsatsen metod och teoretiska utgångspunkter att presenteras och motiveras. I det första avsnittet förklaras min metod, som i denna uppsats är en kritisk diskursanalys. I det resterande två avsnitten presenteras två stycken teoretiska verktyg: Framing och Global Responsibility for Human Rights. Den metod som jag har valt att använda mig utav i denna uppsats utgår från Norman Faircloughs kritiska diskursanalys som beskrivs i Marianne Winther Jørgensen och Louise Philips bok: *Diskursanalys som teori och metod*.²¹

2.1 Kritisk diskursanalys

Fairclough definierar en diskurs eller olika diskurser som ”... ett sätt att tala som ger betydelse åt upplevelser utifrån ett bestämt perspektiv - ”.²² Hur man från olika aspekter tolkar världen eller delar av världen på ett bestämt sätt, och där man skiljer på diskurs från en annan bestämd diskurs.²³ Just det kritiska i diskursanalysen utgörs av att man har som uppgift att synliggöra den diskursiva praktikens betydelse inom den sociala världen och sociala relationerna som tidvis kan medföra maktförhållanden som är ojämnt fördelade. Genom att analysera detta strävar den kritiska diskursanalysen till att förändra dessa maktförhållanden mot ett mer jämlikt samhälle.²⁴

Jag har valt att använda mig utav Faircloughs kritiska diskursanalys på grund utav att hans infallsvinkel anses vara den metod inom forskning kring kultur, samhälle och kommunikation som är högst stående och används flitigt.²⁵ Eftersom min uppsats behandlar rapporter som ses som ett kommunikativt verktyg och läses av många, anses detta vara en lämplig metod för att besvara uppsatsens frågeställning. Det huvudsakliga målet med att göra en kritisk diskursanalys är att utforska relationen mellan språkbruket och den sociala praktiken. Som forskare i en diskursanalys lägger man fokus på att titta på den diskursiva praktikens roll i samband med en social ordning och social föränd-

²¹ Marianne, Winther Jørgensen & Louise, Phillips, *Diskursanalys som teori och metod*, Studentlitteratur, Lund, 2000

²² Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.72

²³ Ibid

²⁴ Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.69

²⁵ Ibid, s.66

ring.²⁶ Enligt Faircloughs kritiska diskursanalys gör man en analys av olika diskurser genom en tre dimensionell modell av den kommunikativa händelsen. Den kommunikativa händelsen eller ett fall av språkbruk, är i denna uppsats mitt primärmaterial som består utav tre rapporter.

De tre olika stegen i modellen utgörs av att först titta på *texten* och dess egenskaper. Där både det språkliga men även det synliga, som bilder, presenteras.²⁷ I denna uppsats kommer mycket fokus ligga på just uttryck, begrepp, ord och citat vid beskrivningen av problemet. Fokus kommer även vara på vad som lyfts fram och hur man lägger fram det. Där jag har kollat på hur och om det beskrivs som ett fakta-påstående, alltså ren sanning, eller som en åsikt av en viss händelse.²⁸ Innehållet av en kritisk diskursanalys innefattas då av en tydlig lingvistisk textanalys av språkbruket inom det sociala sammanhanget.²⁹ Granskning och närläsning av dessa tre rapporter ligger till grund för att kunna göra denna kritiska diskursanalys.

Det andra ledet blir att se på de konsumtions- och produktionsprocesser som förbinds med texten, *den diskursiva praktiken*.³⁰ De rapporter som utgör primärmaterialet bygger på varandra och även andra rapporter. Det kallas för intertextualitet eller en intertextuell kedja vilken beskrivs som metodiska begrepp som betyder att ny text som produceras bygger på tidigare kommunikativa händelser eller element. Detta görs genom att man hänvisar tillbaka till det som tidigare hänt utan att helt börja om från start.³¹ Enligt Fairclough så kan intertextualitet både uttala instabilitet och stabilitet samt förändring och kontinuitet. Hur man behandlar de gamla diskurserna kan alternativt leda till förändring men det kan också stoppas på grund utav de rådande maktrelationerna.³²

Under den diskursiva praktiken undersöks hur dessa rapporter förhåller sig till varandra och hur dem tolkas och används. Till sist ska den *sociala praktiken* analyseras, som är den bredare delen av den kommunikativa händelsen.³³ Här läggs fokus på att se ifall den diskursiva praktiken upprätthåller den rådande sociala ordningen och bidrar till status quo eller om konsekvensen blir en social förändring och utmanar de rådande

²⁶ Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.76

²⁷ Ibid, s.74

²⁸ Ibid, s.88

²⁹ Ibid, s.68

³⁰ Ibid, s.74

³¹ Ibid, s.77

³² Ibid, s.78

³³ Ibid, s.74

maktförhållandena.³⁴ Utifrån en kritisk diskursanalys har uppsatsen som syfte att undersöka framställningen som förmedlas av HRW av de mänskliga rättighetskränkningar som sker i Kenya.

Genom att tolka och analysera skriven text är det inte givet att mottagarna uppfattar resultatet på lika vis. För en person kan det exempelvis vara en självklarhet, medens för den andre totalt motsägelsefullt.³⁵ Detta har jag varit väldigt medveten om genom arbetets gång och med hjälp av det sekundärmaterial jag valt ut har jag även kunnat identifiera de diskurser som har varit till grund för min analys. Målet är inte att ta reda på hur verkligheten egentligen ser ut eller varför man skriver det man gör. Det som är det väsentliga är att studera det som faktiskt skrivits och uttryckts i text från sändaren för att försöka analysera om och hur ett sådant mönster existerar samt vad det skulle kunna få för konsekvenser i den sociala praktiken och framställningen av en så kallad ”verklighet”.³⁶

2.2 Framing Theory

Det perspektiv jag intar i analysen och ett av det redskap jag kommer använda mig av i arbetet med undersökningen kallas framing theory. Framing eller inramning³⁷, som blir den direkta översättningen på svenska, har används på varierande sätt inom studier för kommunikation av olika forskare.³⁸ Oavsett på vilket sätt teorin används beskriver konceptet vilken makt en kommunicerande text kan ha och medföra.³⁹ Inom teorin pratar man om urval och dess framträdande roll. ”To frame is to *select some aspects of a perceived reality and make them more salient in a communication text, in such a way as to promote a particular problem definition, causal interpretation, moral evaluation, and/or treatment recommendation...*”⁴⁰ Teorin grundar sig på fyra stycken olika beståndsdelar inom själva inramnings- processen, och dessa är översatta direkt från Robert Entmans definition av teorin:⁴¹

³⁴ Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.90

³⁵ Ibid, s.136

³⁶ Ibid, s.28

³⁷ Framing (svensk översättning från engelska: inramning)

³⁸ Robert M, Entman, *Projections of Power: Framing News, Public Opinion, and U.S. Foreign Policy*, University of Chicago Press, 2003, p.5

³⁹ Robert M, Entman, ”Framing: Towards Clarification of a Fractured Paradigm”, *Journal of Communication*, vol.43, no.4, 1993, p.51

⁴⁰ Entman, 1993, p.52

⁴¹ Entman, 2003, p.5

- Definiera effekter eller förhållande som problematiska⁴²
- Identifiera orsaker⁴³
- Framföra en moralisk bedömning⁴⁴
- Rekommendera en utväg/gottgörelse eller förbättringar⁴⁵

Alla fyra delar behöver inte behandlas för att en inramning ska ske men i denna uppsats kommer alla fyra delar vara närvarande för att kunna göra en så djup analys som möjligt och besvara uppsatsens syfte. Genom att använda sig av framing som teoretiskt perspektiv kommer detta medföra att vissa delar av ett problem, en händelse eller en viss tro kommer att belysas och lyftas fram som mer framträdande än andra.⁴⁶ Det betyder inte att originaliteten i det som blir framträdande inte ska vara synligt, utan det som bli intressant är hur de olika delarna sätts ihop och betonas.⁴⁷ Det som diskuteras kring framing theory är att effekten av att göra en inramning leder till att den publika uppfattningen formas utefter det som sagt och betonas.⁴⁸ Men också att inramning automatiskt leder till att man värdesätter alla delar på olika vis, genom att vissa delar blir mer framträdande före andra.⁴⁹

Inom processen för inramning utgörs viss information mer synlig, meningsfull och lättare att minnas av läsaren.⁵⁰ Resultatet av en mer framträdande roll av viss information kan därför innebära att läsaren av den kommunikativa händelsen skapar sig ett undermedvetet synsätt på ett visst problem i och med exkluderandet av ”alla sanningar”. Dock är det centralt att påpeka att det inte finns någon anledning att misstro det HRW tar upp i sina rapporter, utan det väsentliga är hur dem tolkas och framställs, samt se på vad som egentligen inkluderas respektive exkluderas i en komplex problematik. Framing theory har applicerats inom ramen för analys av konflikt och konfliktlösningar. Dels för att det finns så skilda uppfattningar om vad som är ett problem men också hur detta ska lösas.⁵¹ Därför anser jag att de material som studeras i denna uppsats förhåller sig relevant till framing-theory, samt till uppsatsens syfte och frågeställning.

⁴² Direkt översättning från engelska: Defining effects or conditions as problematic (Entman, 2003, p.5)

⁴³ Direkt översättning från engelska: Identifying causes (Entman, 2003, p.5)

⁴⁴ Direkt översättning från engelska: Conveying a moral judgement (Entman, 2003, p.5)

⁴⁵ Direkt översättning från engelska: Endorsing remedies or improvements (Entman, 2003, p.5)

⁴⁶ Karen A. Feste, *America responds to terrorism: Conflict resolution strategies of Clinton, Bush, and Obama*, Palgrave Macmillan, Basingstoke, 2011, p. 16

⁴⁷ Feste, 2011, p.16

⁴⁸ Ibid, p.17

⁴⁹ Entman, 2003, p.27

⁵⁰ Entman, 1993, p.53

⁵¹ Feste, 2011, p. 17

2.3 Global Responsibility for Human Rights

Det andra teoretiska perspektiv som behandlas genom hela uppsatsen men får sin största tyngd i sista temat i ”undersökning och analys” kapitlet, grundar sig på synsättet som finns om ”Globalt ansvar för mänskliga rättigheter”. Författaren bakom artikeln som ligger till grund för denna teoretiska synvinkel som jag intar i denna uppsats, heter Sigrun I. Skogly och är professor inom Human Rights Law. Skogly har gjort en review av Margot Salomons bok: *Global Responsibility for Human Rights*.⁵²

Konceptet grundar sig i att det inte längre finns ett absolut enskilt ansvar endast mot sin egen befolkning, utan teorin om att det ska finnas ett ansvar hos de stater som har en makt att göra intryck och influera strukturer inom det internationella samfundet som vi lever i idag.⁵³ Teorin baseras på att ingen stat är perfekt och att det alltid har funnits en diskurs där man jämför bra respektive dåliga stater. Vilka stater som förespråkar mänskliga rättigheter och vilka som i sin tur bryter mot dessa.⁵⁴ Mindre utvecklade länder hamnar i ett underläge inom dessa utmaningar, då de både behöver inta rollen som en anspråkstagare men även skyldighetsbärare på samma gång. Utan tillräckligt med hänsyn till de förutsättningar och strukturer som landet befinner sig i.⁵⁵

Från att staten själv ska skydda och främja de mänskliga rättigheterna, har detta blivit en internationell belägenhet. Detta i och med centrala gemensamma mål, som anti-korruption, fattigdomsbekämpning, resursfördelning och terrorismbekämpning.⁵⁶ Debatten kring ett gemensamt ansvar för de mänskliga rättigheterna är omfattande.⁵⁷ Viljan att vara en del av och bunden av internationell Human Rights Law har inte alltid varit given för alla stater, utan detta har varierat under en lång tid. Förenta Nationernas stadga samt deklarationen om de mänskliga rättigheterna skrevs och fram till slutet av 1990-talet ratificerades en rad olika konventioner för att som stat öka sin legitimitet och visa sin vilja att vara med att öka ansvaret för de mänskliga rättigheterna.

Däremot som Margot Salomon skriver och konstaterar genom att ge exempel, har synen ändrats bland flera parter. Speciellt med tanke på ”kriget mot terrorismen” och de

⁵² Sigrun I. Skogly, ”Global Responsibility for Human Rights”, *Oxford Journal of Legal Studies*, Vol.29, No.4, 2009, pp.827-847

⁵³ Skogly, 2009, p.827.

⁵⁴ Ibid

⁵⁵ Ibid, pp.828-829

⁵⁶ Ibid, p.828

⁵⁷ Ibid

nya utvecklade policys som gjorts under de senaste åren samt den rapportering av tortyr och andra mänskliga rättighetskränkningar som vi tagit del utav.⁵⁸

Därför grundar sig också denna teori på att det internationella samfundet och det globala ansvaret av skyddandet och främjandet av de mänskliga rättigheterna inte är tillräckligt.⁵⁹ Stater har generellt accepterat sina egna mänskliga rättighets- skyldigheter på en nationell nivå, än vad deras effekter får vid internationella aktiviteter. Aktiviteter som exempelvis kan handla om säkerhetsoperationer, investeringar och handel. Där stater inte tar sitt globala ansvar för vad detta kan få för konsekvenser för mänskliga rättigheter på just den globala arenan.⁶⁰

Dilemmat som belyses under detta synsätt på globalt ansvar är att om det finns två eller flera parter inblandade vid mänskliga rättighetskränkningar som begås på en stats territorium, så är det oftast den staten, alternativt den andra staten som utnämns till att bära det fulla ansvaret. Oftast är det inte så att problemet uppmärksammas som ett gemensamt ansvar. Utan här uppträder ansvarsfrågan som antingen eller.⁶¹

”the UN charter recognizes that the enjoyment of human rights by individuals around the world is a responsibility for all Member States of the United Nations, and that it is not an internal concern that can be left to individual states alone.”⁶² Citatet är det som kommer att grunda sig i det teoretiska perspektiv jag intar vid undersökning och analysen för att se på hur HRW framställer och problematiserar ansvarsfrågan och om ett globalt perspektiv är synligt.

⁵⁸ Skogly, 2009, p.830

⁵⁹ Ibid, p.828

⁶⁰ Ibid, p.831

⁶¹ Ibid, p.835

⁶² Ibid, p.833

3 Litteraturoversikt och tidigare forskning

Mycket av den forskning som berör mitt ämne och som är relevant i förhållande till uppsatsen handlar om Kenyas relation till terrorism, Counterterrorism och dess påverkan på människor i landet. Det har varit ämnen som inte har varit möjliga att undgå och inte heller ska undvikas. I detta kapitel kommer jag att presentera några av de forskare som diskuterar och undersökt de olika relationerna kring Kenyas utsatthet, koppling till Counterterrorism och kort om den historiska relationen till Somalia. Under detta kapitel kommer jag även presentera hur begreppet *framing* använts inom tidigare forskning.

3.1 Kenyas Counterterrorism och ojämna utbyten

Edward Mogire och Kennedy Mkutu Agade är två utav dessa forskare som diskuterar förhållandet kring Kenyas CT, mänskliga rättigheter och det våld som terrorismbekämpning medför. Deras forskning är ett av de mest centrala verken inom området och författarna är väl citerade i annan litteratur.⁶³ De visar i sin studie att även om insatserna som Kenya gör i sitt arbete mot terrorismen syftar till att åtgärda dess orsaker, så brister det i Kenyas antaganden om de egentliga orsakerna. De resonerar även kring att det inte finns något stöd för dessa åtgärder inom de inhemska lagarna i Kenya.⁶⁴ Den centrala problematiken som lyfts upp är att Kenyas utvecklande av en terrorismbekämpningsstrategi inträffade först efter attentatet 1998 på den amerikanska ambassaden. Det var först då som behovet uppmärksammades som kritiskt, då man tidigare resonerat annorlunda kring Kenyas utsatthet och inte setts som ett problem som berör västvärlden och dess intressen.⁶⁵

Mogire och Agade menar på att Kenyas stödjande av GWOT, samt landets nära koppling till USA och Israel, är kontraproduktivt som en strategi för att minska deras

⁶³ Aronson, 2013, pp. 24-34

⁶⁴ Mogire & Agade, 2011, p.473

⁶⁵ Ibid, p.475

egen utsatthet och stärka sin egen terrorismbekämpningsstrategi.⁶⁶ Författarna argumenterar för i sin artikel att Kenyas agerande inom ramen för terrorismbekämpning är en täckmantel för USAs imperialism i landet. Där viljan hos Kenya att vara en del av den ”stora” makten och dela deras värderingar sätter ett stort pris på deras egen position. Det involverar ojämna utbyten då den underlägsna staten ger sitt medgivande på ett ojämnt sätt och accepterar rollen som underordnat.⁶⁷ De menar att USA får ut mest av att vara allierade med Kenya, medens att Kenya får stå för ansvarsdelen efter utförandet. Med hjälp utav dessa externa påtryckningar och ifrågasättande åtgärder leder det till att mänskliga rättighetskränkningar sker.⁶⁸

I artikeln skriver Mogire och Agade om att förväntningarna från de länder som blivit utsatta för terror och ska försöka bekämpa terrorism i utvecklingsländer inte kan vara så omfattande och effektiva. Där de hänvisar till ett uttalande av the State Department Associate Coordinator for Counter-Terrorism, som säger att om polismännen och säkerhetsvakter är dåligt utbildade, får dåligt med pengar och misstänkt för att lätt ta till sig mutor, samtidigt som den basala infrastrukturen är svag, så måste de länder som befinner sig i denna situation få hjälp utifrån för att stärka sin strategi.⁶⁹

3.2 Kenya som ett attraktivt offer

Samuel L. Aronson har skrivit artikeln ”*Kenya and the Global War on Terror: Neglecting History and Geopolitics in Approaches to Counterterrorism*”, där han beskriver hur Kenya kom till att bli en viktig aktör i the Global War on Terror (GWOT) efter 11 september 2001 och hur detta relateras till den nationella politiken, internationella samfundet och säkerheten i regionen. I denna artikel diskuteras även centrala orsaker till att Kenya är en attraktivt offer för terrorattentat, där han menar att det måste finnas ett samband mellan att Kenya faller offer, deras hantering av flyktingar med rapporterade händelser av korruption och brutala strategier inom deras terrorismbekämpning.⁷⁰

Aronson skriver att Kenyas instabila position inom fältet för terrorism inte längre är ett nationellt hot utan menar på att detta hotar den globala säkerheten och att det är under ett kritiskt läge för en framtida plan, då den rådande situationen försummar

⁶⁶ Ibid, p.485

⁶⁷ Mogire & Agade, 2011, p.485

⁶⁸ Ibid, p.473

⁶⁹ Ibid, p.475-476

⁷⁰ Aronson, 2013. p.28

Kenyas historia och geopolitiska läge.⁷¹ Kenya gränsar till fem länder bestående av Uganda, Syd Sudan, Etiopien, Tanzania och Somalia och har tillgång till både Arabiska havet och Adenviken. Detta menar han kanske vid första synen är ointressant, men det är viktigt för en djupare förståelse och analys av Kenyas utsatthet från alla hörn och kanter, men också hur detta påverkar deras strategi mot terrorismen.⁷² Andra komponenter han inkluderar är demografien och den inhemska terrorismen som rådet i landet. I Kenya lever 45 % av landets cirka 40 miljoner invånare under Världsbankens *Poverty Line*.⁷³ Aronson beskriver att anledningarna till att Kenya är ett attraktivt offer för terrorism är också den anledningen till att landet blir centralt och ett föregångsland inom det globala kriget mot terrorism.⁷⁴

En av de största anledningarna som Aronson beskriver är Kenyas instabila grannländer. Efter att Somalia kollapsade 1991, och det rådde ett laglöst samhälle med grov brottslighet och radikala ideologier, kom Somalia till ett bli ett stort hot emot Kenya.⁷⁵ Aronson visar på att efter den 11 september 2001, har den mesta delen av USAs bistånd till *East African Counterterrorism Initiative* gått endast till Kenyas CT strategi. Trots detta, menar han att inga betydande framsteg har gjorts och infrastrukturen i landet försvårar att identifiera och stoppa terrorister.⁷⁶ Aronson analys av Kenyas situation är väldigt djupgående och han lägger även en stor vikt vid att uppmärksamma att Kenyas vaga definition av *terrorism* har lett till att landets aktiviteter mynnar ut i mänskliga rättighetskränkningar och diskriminering av muslimer i landet. Likaså att vissa av deras handlingar gentemot terrorismstänkta legitimeras utifrån deras definition.⁷⁷

Aronsons artikel problematiserar Kenyas och Somalias framtid och visar på att förbättringar måste ske. Dels måste Kenya dra nytta av de enheter som redan finns på plats i landet, samtidigt som dessa enheter inte är tillräckliga för att upprätthålla Kenyas säkerhet och tyder på att landet behöver assistans från andra auktoriteter med hjälp av träning av polis enheten vid hantering av terrorism- relaterade utredningar.⁷⁸ Problematiken som diskuteras leder även vidare till att Kenya måste vara mer noggrann när det gäller att utnämna de terrorist anklagade. Det finns en syn och rädsla av att det är mino-

⁷¹ Aronson, 2013, pp. 24-25

⁷² Ibid, p.25

⁷³ Ibid, p.26

⁷⁴ Ibid, p.28

⁷⁵ Ibid, p.28

⁷⁶ Ibid, p.31

⁷⁷ Ibid

⁷⁸ Aronson, 2013, p.33

riteten av befolkningen som står bakom och mobiliserar terrorattentaten mot sitt eget land, trots att historien inte visar på några direkta bevis mot att detta är sanna påståenden.⁷⁹

3.3 Svag reaktion från det civila samhället

Jeremy Lind och Jude Howell är författarna bakom ”Counter-terrorism and the Politics of Aid: Civil Society Responses in Kenya”.⁸⁰ I denna studie tar de upp, som många andra författare gör, bland annat om Kenyas situation med bistånd och den press som finns från biståndsländer inom det politiska och diplomatiska området.⁸¹ De problematiserar hur Kenya har mottagit tekniska, finansiella och lagliga medel för att införa ny CT-strategi men att det råder en svag reaktion från det civila samhället i landet, trots de pågående mänskliga rättighetskränkningar som ibland blivit en följd av deras strategi.

En av anledningarna till den svaga reaktionen menar dem beror på att det civila samhället anser att de har satts i en position som de själva inte har valt och hamnat i kläm mellan andra parter. De anser att det har hamnat i ett läge där det handskas med ett hot som inte berör dem. ”It is western targets that have brought terror to Kenya.”⁸²

Kritiken från det civila samhället handlar istället om att deras mänskliga säkerhet har drabbats negativt och även att det har lett till bristande i ekonomin, försvårandet av tillgång till olika resurser och en ökad kriminalitet.⁸³ Deras studie visar på att det är endast NGOer, advokater, muslimer och några få politiker som har höjt sin röst inom denna fråga, medens en reaktion från resterande har varit svag.⁸⁴ Enligt Lind och Howell är detta ett tecken på den betydande regionala och etniska splittringen som råder i landet.⁸⁵

⁷⁹ Ibid

⁸⁰ Jeremy Lind & Jude Howell, ”Counter-terrorism and the Politics of Aid: Civil Society Responses in Kenya”, *Development and Change*, vol. 41, no. 2, 2010, pp. 335-353

⁸¹ Lind & Howell, 2010, p. 335

⁸² Ibid, p. 347

⁸³ Ibid

⁸⁴ Ibid, p.335

⁸⁵ Ibid

3.4 Urval av rapportering: Naming and shaming

Niina Meriläinen och Marita Vos har skrivit en artikel som behandlar *framing*, i ställning till hur mänskliga rättigheter ramas in av olika organisationers agendor.⁸⁶ Trots att de inte diskuterar mitt huvudsakliga ämne, anser jag att denna artikel är relevant utifrån *framing* teorin samt att det använder Human Rights Watch som exempel i sin studie. Författarna till denna artikel menar att stora aktörer som HRW och Amnesty är delaktiga i formandet av människors uppfattande av de rådande mänskliga rättigheters förhållande utifrån vad de väljer ut vad de vill ta upp i sin nyhetsrapportering med hänsyn till vad som gynnar dem. De har en makt att influera en förståelse av ett visst problem och uppmärksamma en debatt kring ett ämne i och med att de själva formar sina synpunkter.⁸⁷ Detta leder till att alla synvinklar inte får lika stor uppmärksamhet eller i vissa fall helt uteblir. Genom att välja ut och belysa endast vissa delar av mänskliga rättighetskränkningar som sker, menar Meriläinen och Vos att detta kan bidra till en reproduktion av vad man sedan rapporterar om i nästkommande skede.⁸⁸

I deras studie visar de på att NGOer har en tendens att använda sig av en värdering när de formar "the good and the bad guys" i och med att man skyller och namnger olika aktörer för deras ansvar och handlingar. Samtidigt som de inte bistår med tillräckligt realistiska lösningar på de kränkningar och problem som formas.⁸⁹ I deras studie visar de även på att organisationer väljer ut deras rapportering baserad på en "cost-benefit analysis".⁹⁰ I och med detta är det nödvändigt att undersöka hur framing används inom arenan för mänskliga rättigheter och hur detta påverkar relationen mellan alla aktörer som är inblandade. Poängen författarna gör med deras studie är att det skulle i framtiden behövas en mer nyanserad bild av aktörer som försöker bidra till en bättre situation där fler perspektiv är synliga och uppmärksammade.⁹¹

Pascal Vennesson är författaren bakom "*War under transnational surveillance: framing ambiguity and the politics of shame*" som lyfter fram att en vanlig strategi inom internationell aktivism är "naming and shaming" av de anklagade eller de ansvariga för

⁸⁶ Niina Meriläinen & Marita Vos, "Framing by Actors in the Human Rights Debate: the Kony 2012 Campaign", *Nordic Journal of Human Rights*, vol.32, no.2, 2014, pp. 238-257

⁸⁷ Meriläinen & Vos, 2014, p.241

⁸⁸ Ibid, pp. 243-245, 255

⁸⁹ Ibid, p.255

⁹⁰ Ibid, p.246

⁹¹ Ibid, p.256

missförhållanden och kränkningar.⁹² Vennesson argumenterar för att både kvalitativ och kvantitativa studier har visat på att effekten av ”namning and shaming” ofta är motsägelsefull.⁹³ Genom att visa och förklara att en aktör bryter mot internationella skyldigheter, eller mot sina egna normativa krav, så hoppas NGOs som exempelvis Human Rights Watch, Amnesty International och Greenpeace, att riskera aktörens i fråga trovärdighet och en strävan mot en förändring kring deras uppförande och policy.

I artikeln argumenterar Vennesson om att naming and shaming kan till stor utsträckning leda till en stillastående situation när transnationella aktivister använder sig av en tvetydig *framing*.⁹⁴ En stillastående situation menas med en situation där det inte råder någon utveckling eller aktivitet överhuvudtaget.

Han argumenterar för att Human Rights Watch använder sig utav den internationella humanitära rätten som en ram inom sin framing-process, som sedan leder till en argumenterande återvändsgränd.⁹⁵ Dels beror detta på att aktörerna som är involverade inom framing-processen inte besitter lika mycket makt och dels för att det ibland kan finnas en konflikt mellan vad den internationella humanitära rätten innebär eller ska innebära.⁹⁶ Definitioners svårigheter och ett bristande i överenskommelse, leder till att framing som sker från NGOer blir tvetydiga och ibland stillastående utan de önskade effekterna.⁹⁷

3.5 Effektivitet och problematik inom framing

Katerina Tsetsuras artikel ”Challenges in framing women’s rights as human rights at the domestic level: A case study of NGOs in the post-Soviet countries”⁹⁸, diskuterar att NGOs länge använt framing som en strategi inom kommunikation på både internationell och nationell nivå för att uppnå sina egna mål inom den gemensamma arenan. Denna artikel diskuterar effektivitet och svårighet att förverkliga just kvinnors rättigheter som mänskliga rättigheter på en nationell nivå men inte lika svårt på internationell nivå.

⁹² Pascal Vennesson, “War under transnational surveillance: framing ambiguity and the politics of shame”. *Review of International Studies*, Vol 40, 2014, pp 25-51

⁹³ Vennesson, 2014, p.26

⁹⁴ Ibid

⁹⁵ Ibid

⁹⁶ Ibid, p.34

⁹⁷ Ibid

⁹⁸ Katerina Tsetsura, “Challenges in framing women’s rights as human rights at the domestic level: A case study of NGOs in the post-Soviet countries”, *Public Relations Review*, vol 39, 2013, pp. 406-416

Inom denna studie menar Tsetsura att framing endast kan vara effektivt om det uppfyller vissa krav.

Kraven har definierats av två andra författare som heter Keck och Sikkink.⁹⁹ Bland annat ska informationen presenteras av en trovärdig källa samt vara väl dokumenterad. Även den symboliska tolkningen spelar en stor roll i att skapa en medvetenhet kring problemet och detta bidrar även till att mer uppmärksamhet riktas till aktörens ändamål.¹⁰⁰

Ett tredje krav för att framingen ska vara effektiv är att det sker en förändring inom politiken som har skapat problemen med hjälp av aktörens inflytande. Denna förändring sker oftast genom finansiella medel. Till sist ska ansvarsfrågan beaktas och de som vill få en förändring, få stater att inse gapen som finns mellan den statliga diskursen och praktiken. Tsetsura menar på att det är oftast inom det sista kravet som en framing inte blir effektiv, då den inhemska strukturen inte alltid uttalar ett ansvar.

I och med detta konstaterar Tsetsura i sin artikel att effekten av en framing inte har den samma på nationell nivå, som på den internationella. Det är svårare att få en genomslagskraft och en full acceptans när den lokala allmänheten inte är på samma nivå som den internationella acceptansen av definitionen av kvinnors rättigheter som mänskliga rättigheter.¹⁰¹ Denna artikel visar på svårigheten att forma en modell som är applicerbar på en global arena, där man i vissa fall glömmer bort olika betydande strukturer.

⁹⁹ Tsetsura, 2013, p.408

¹⁰⁰ Ibid, pp.408-414

¹⁰¹ Ibid, p.414

4 Undersökning och analys

Under detta kapitel sker undersökningen och analysen av uppsatsens primärmaterial. De första fyra avsnitten utgår ifrån framings fyra olika stolpar som presenterades i teori avsnittet. Jag har valt att kalla dessa stolpar inom teorin för teman, då det även ses som mest centrala när jag läst mitt primärmaterial och man kan även se en viss uppbyggnad av rapporterna utifrån dessa teman. Mitt första tema heter "definition av problematiken". Under denna rubrik kommer HRW's syn på problemet att presenteras och tolkas.

Det andra temat, "identifikation av orsaker", behandlar framställningen av Kenyas handlingar och HRW's bedömning av orsaker till situationen. Det tredje temat inriktas på den definitionen och synen HRW har på sig själva att vara en legitim aktör att rapportera och värdera information till omvärlden. Det avsnittet kallas för "den moraliska bedömningen". Under det fjärde temat som heter "rekommendationer om lösningar" kommer HRW's rekommendationer och lösningar att presenteras samt analyseras.

Det femte temat har jag valt att kalla "ansvar: nationellt eller globalt?" och behandlar mitt andra teoretiska perspektiv. Eftersom de första temana berör ansvarsfrågan på ett eller annat sätt, så behöver detta tema fördjupas mer inom dess framställning. Dessa fem teman innehåller en presentation som sedan följs av en analys av citat, redogörelser, rubriker, argument, kopplingar och tilläggsfraser för att kolla på framställningen som HRW gör. Dessa olika delar har valts ut för att lättare förstå vad som undersökts i rapporterna. Bilder är även en väsentlig del inom framing teorin och det kommer även att diskuteras i viss mån för sin helhets skull och dess koppling till rapporternas framställning. Det sista avsnittet består utav en slutsats där en kort sammanfattning av det presenterade materialet kommer att ske och uppsatsens frågeställningar kommer besvaras.

4.1 Definition av problematiken

De alla rapporter har gemensamt är att de berör flyktingar och asylsökanden som befinner sig i ett av världens största flykting- bosättningar som består utav tre stycken läger i nord-östra Kenya i närheten av Dadaab.¹⁰² Inom alla tre rapporter råder det likartade nämnare som speglas genom varje sida man läser. Det rör sig om omfattande rapportering och citerade berättelser om vad som hänt kvinnor, barn och män som kommit till Kenya som flyktingar och asylsökande, men även somalier som är bosatta i Kenya.

Vid första rapporten möts läsaren av en titel som säger "*Welcomoe to Kenya*".¹⁰³ Denna rubrik visar på att som läsare kommer man ta del av är allvarliga händelser. Inte bara rubriken, utan bilden på en ensam ung somalisk kvinna som står och håller i ett galler i väntan på att få komma in i Dadaabs flyktingläger,¹⁰⁴ är en väldigt talande bild och målande för rapportens syfte. HRW rapporterar om att 80 % av de som faller offer för den korrupta och missbrukande polisstyrkan i Kenya, är kvinnor och barn.¹⁰⁵ Rapporten från 2013 heter "You Are All Terrorists" med underrubrik "Kenyan Police Abuses of Refugees in Nairobi".¹⁰⁶ Med en bild på somaliska kvinnor och barn som flyr sina hem i en av Nairobis förorter, två dagar efter att en buss blivit attackerad i Nairobi.

HRW förklarar för läsaren att problemet som råder är akut, samtidigt som det är ett problem som somaliska flyktingar har fått genomlida under en väldigt lång period. HRW ger bedömningen att Kenyas syn och attityder på somalier inte har setts utifrån humanitärt resonemang, utan istället av säkerhetsskäl och gett mer skada än nytta.¹⁰⁷ HRW bedömer situationen, om att ifall det skulle ske ett terrorattentat inne i Nairobi så skulle detta medföra att alla somaliska flyktingar i landet skulle bli straffade på ett eller annat vis. De skriver: "implying that all Somali refugees would be punished..."¹⁰⁸, och därmed poängteras att alla somaliska flyktingar kommer till att drabbas. Genom att lägga till ordet "alla" så visar det dels på deras perspektiv på problemet, men även läsaren förstår att detta är ett allvarligt problem. Tilläggsfraser av detta slag är inte ovanligt genom rapporteringen.

¹⁰² HRW, 2010, s.4

¹⁰³ HRW, 2010

¹⁰⁴ HRW, 2010, beskrivande text om bilden på framsidan

¹⁰⁵ HRW, 2010, s.4

¹⁰⁶ HRW, 2013, beskrivande text om bilden på framsidan

¹⁰⁷ HRW, 2010, s.16

¹⁰⁸ HRW, 2010, s.17

I rapporten presenteras ett uttalande från Kenyas förre utrikesminister om att det är bättre att ingen kommer in i landet för det är svårt att avgöra vad människor tillhör.¹⁰⁹ Dessa uttalanden används av HRW för att visa hur Kenyas ställningstagande är inom problematiken. Ett uttalande som får konsekvenser och framställningen blir att landet representerar en syn att det finns en ovilja att ta emot flyktingar.

HRW definierar att det finns en spänning kring en eventuell attack mot Kenya från al-Shabaab som leder till att kenyansk polis intar en attityd som jämställer *alla* somaliska flyktingar som ett säkerhetshot och behandlandet därefter blir ett led till att försöka göra sig av med detta hot.¹¹⁰ Det gör dem genom att visa på att några av de som de har intervjuat har sagt till dem att de har blivit kallade för "terrorists", "al-shaabaab" och "al-Qaeda".¹¹¹ De tar även med ett citat från en polis som sagt till en advokat at: "all Somali refugees are related to al-Shabaab."¹¹²

Med hjälp av små ord som att skriva "alla" får det i praktiken en större betydelse och risk för en problematik. Då man kan fråga sig om det är representativt att använda sig utav alla, efter ett fåtal uttalanden. Framställningen blir att alla blir kallade "terrorister" av polis i landet och det uppfattas som att alla poliser är okunniga, men även brutala. Genom rapporteringen så är det största fokuset på hur polis och militär behandlar människor i landet. "The Police have always treated the population of North Eastern, Somali or Kenyan, as an ATM."¹¹³ Här definieras att det är ett problem som har funnit under en lång period samtidigt som det även är ett problem som inte endast berör somalier i landet, utan även kenyaner.

HRW visar en förståelse för Kenyas rädsla och den säkerhetssituation de befinner sig i. Med tanke på de stora flyktingströmmarna från Somalia och sina ständiga upplevelser av dödliga terrorhot.¹¹⁴ Genom att det uttrycker meningar som; "No one doubts the weight of the burden."¹¹⁵, "While Kenya's security concerns are real,..."¹¹⁶ Däremot är det tydligt att HRW inte lyfter fram Kenyas aspekt av detta komplexa problem, utan medkänslan är riktad mot alla de somalier som kommer till landet som flyktingar och faller offer för Kenyas handlande i sökandet efter en säker situation.

¹⁰⁹ HRW, 2010, s.15

¹¹⁰ HRW, 2010, s.18

¹¹¹ HRW, 2010, s.18

¹¹² HRW, 2010, s.18

¹¹³ HRW, 2012, s.16

¹¹⁴ HRW, 2010, s.16

¹¹⁵ HRW, 2010, s.4

¹¹⁶ HRW, 2010, 16

I en av rapporterna har det ett kapitel som heter "Attacks against Kenyan Forces and Civilian Targaets", som rapporterar om ett visst antal attacker som Kenya har varit med om under en period i nord-östra provinsen.¹¹⁷ HRW beskriver hur civila har blivit dödade och hur det har påverkat landet negativt. "Three police officers and three civilians were killed during the attack, including a woman who was fetching water near the camp."¹¹⁸ Här har HRW valt att lägga till extra information om en av de civila som blivit dödad, genom att skriva att det var en kvinna som befann sig vid lägret. HRW försätter sedan att berätta om flera som blivit drabbade utan att lägga till extra information om dessa personer. Stycket avslutas med en slutsats som HRW beskriver som problematiskt för stora delar av landet och dess medborgare med alla dessa attacker. "They have altered the rhythm of life for residents of North Eastern province, afflicting the local economy and creating a climate of ongoing insecurity."¹¹⁹ Liknande uttalanden från HRW är inte vanliga att hitta i rapporterna. Utan som nämnt tidigare så skriver HRW om problemet mestadels utifrån de somaliska flyktingarna.

Rapporterna hade kunnat problematisera det faktum att Kenya är ett fattigt land, som inte i allra högsta grad möjligtvis har de förutsättningarna och resurserna för att tillfredsställa alla flyktingar. I och med ett exkluderande av betydande information, formas också de föreställningarna om att allt de Kenya gör är felaktigt. Somaliska flyktingar blir per automatik den grupp som presenteras som mest underlägsen och utsatta. Detta gör HRW genom att exempelvis skriva meningar som pekar på att det Kenya gör är fel.¹²⁰

HRW rapporterar om flyktingar som tvingas lämna Kenya för de är rädda för sin egen säkerhet om det stannar i landet.¹²¹ Ibland skriver de att man har information om att flyktingar redan har gjort det, och vid vissa tillfällen att det finns en risk att konsekvensen blir så.¹²² En tvetydig framställning, om det är en spekulering från HRW håll, eller om det rör sig om ett påstående som de har belägg för. Genom att motivera att flyktingar lämnar Kenya för att deras säkerhet inte kan garanteras för att återvända till det landet som de en gång tvingats lämna, tyder på att HRW granskar läget i landet som väldigt oroväckande och kritiskt.

¹¹⁷ HRW, 2012, s.17

¹¹⁸ HRW, 2012, s.18

¹¹⁹ HRW, 2012, s-18

¹²⁰ HRW, 2010, s.40

¹²¹ HRW, 2013, s.3

¹²² HRW, 2013, s.60

Under 2013 så intervjuas 101 stycken flyktingar, asylsökanden och somaliska kenyaner som befinner sig i landet. Utefter det så konstaterar HRW att ungefär ettusen människor har tagit direkt skada av dessa kränkningar.¹²³ Bedömningen ges efter en uttalad expertis inom områden av detta slag, utan att direkt beskriva i rapporterna hur de har kommit fram till den siffran. Under 2010 ger HRW bedömningen att kränkningarna som skett är omfattande och att rapporten föreslår att kränkningarna är systematiska och vidsträckta.¹²⁴

Interviewees told Human Rights Watch how police raped them – including two cases of gang rape – in homes, side streets, on wasteland, and in some cases with children close by. They described how police beat, kicked and punched them – including women and children – in their homes, in the street and in police vehicles, causing serious injury and long-term pain.¹²⁵

Detta citat visar på sig själv hur bilden av kenyansk polis utspelas och det är upprepande uttalande om polis och militär i landet. Genom att även inkludera barn vid dessa uttalanden blir den målande bilden förstärkt och ännu mer allvarlig. Vidare presenterar HRW om trettio stycken attacker som Kenya varit med om:

”Six attacks occurred [...] in Nairobi’s Eastleigh suburb, home to hundreds of thousands of Somali Kenyans and Somali refugees.”¹²⁶. Här ser man hur HRW gör ett aktivt val genom att illustrera de sex attacker av trettio stycken som Kenya har varit med om under en begränsad period, genom att belysa att dessa sex attacker har direkt berört somaliska flyktingar i landet. Vidare så berättar HRW att resterande attacker som involverade granater och sprängladdningar, medförde ett stort dödsantal och hundratals olycksoffer.¹²⁷ Däremot tar man inte upp var det skedde eller vilka som skadades av det, utan fokuserat lägger de vikten vid att detta skedde av okända förövare och att sex stycken av attackerna skedde där många flyktingar befinner sig.

Att inte belysa och inkludera resterande av attackerna och visa på att det antagligen påverkade övriga av Kenyas befolkning, är även det ett tydligt sätt att välja ut och belysa vissa aspekter av en situation. Inte en gång under redogörelserna åskådliggör HRW ”den vanliga kenyansens” skada eller påverkan av attackerna, utan redovisningen blir delvis partiskt och den vidare synvinkeln exkluderas. Detta i samband med att HRW är en organisation som betraktar sig själva för att ge sig in i kampen för allas

¹²³ HRW, 2013, s.10

¹²⁴ HRW, 2010, s.6

¹²⁵ HRW, 2013, s.2

¹²⁶ HRW, 2013, s.12

¹²⁷ HRW, 2013, s.12

mänskliga rättigheter. En trolig anledning varför HRW använder sig utav den här typen av inramning av problemet, är för att rapporternas konsumenter enklare ska sympatisera med de somaliska flyktingarna då deras rapporter har som syfte att visa på mänskliga rättighetskränkningar. Oavsett om poliser och militär utför kränkningar i landet, finns där ingen anledning att inte sympatisera med resterande civila befolkningen i landet.

Ett vidsträckt problem som inte bara berör polisens agerande mot flyktingar, utan även deras misslyckanden att utreda de brott som besågs i flyktinglägren. “Although the police in the Dadaab camps are themselves the perpetrators of a range of serious abuses against refugees, it is also the police to whom refugee women and girls must turn for access to justice and protection in the face of sexual violence, whether by other refugees or Kenyans.”¹²⁸ HRW beskriver situationen och värdesätter dessa misslyckanden från Kenyas håll upprepande genom alla rapporter.

Ett exempel som demonstrera tydligt denna bild är när HRW skriver: “The filurers described above are symptomatic of the Kenyan authorities’ lack of commitment to build a sustainable police force in the Dadaab camps with the capacity to ensure the refugees’ safety, leading to serious consequences for woman and girls in tha camps.”¹²⁹ HRW visar här att de anser att Kenya har förmågan att förbättra situationen och skydda de somaliska flyktingarna i landet, med hjälp utav de resurser de besitter. Men att det finns en ignorans eller ovilja från Kenyas håll. Efter att ha definierat problemet som HRW gör och ger en framställning med hjälp utav ord, bilder och berättelser som visar på att läget är dramatiskt och akut, så ska nu HRWs identifikation av orsaker redovisas och analyseras i nästa avsnitt.

4.2 Identifikation av orsaker

I en framing-process presenterar aktören i fråga en identifikation av orsaken till att situationen resulterat till en problematik. Genom att försöka visa för läsaren vad deras benämning på orsaken är och också vem det är som är ansvarstagaren till själva problemet. “Police extortion and arbitrary arrests of refugees in Eastleigh is not new, nor is discrimination and abuse by Kenyan security forces of Somali Kenyans and Somali refugees.”¹³⁰ Enligt HRW så är problemen som råder i landet ingen nyhet. Kenya och So-

¹²⁸ HRW, 2010, s.52

¹²⁹ HRW, 2010, s.67

¹³⁰ HRW, 2013, s.12

malia har en lång historia ihop, och detta är HRW också medvetna om och är tydlig med att skriva ut. HRW identifierar att det finns tre stora orsaker till att mänskliga rättighetskränkningar sker.

De presenterar orsaker till att det som inträffat, är på grund utav att Kenya har tagit de beslut som de har gjort. HRW framhäver att en eskalering av våldet kom efter Kenyas intervention i Somalia 2011, *Operation Linda Nchi – "Protect the country"*. Detta gör de genom att notera att effekten av interventionen ledde till att "unknown assailants"¹³¹ attackerar kenyanskt territorium och vidare blir reaktionen att säkerhetsstyrkor i landet kränker etniska kenyanska somalier och somaliska flyktingar.¹³² HRW uttalar gång på gång att interventionen har resulterat konsekvenser för framtiden. "The Dadaab refugee camps in North Eastern province host more than 460, 000 refugees, most of them Somali. The camps already faced serious security and human rights problems prior to Operation Linda Nchi, but these have been exacerbated as a result of Kenya's intervention in Somalia."¹³³ I fotnoten under denna beskrivning hittar man information om att dessa flyktingläger är byggda för att klara av 90,000 flyktingar. Denna problematik kommer att analyseras utifrån det globala ansvaret under avsnitt 4.5.

HRW uttalar sig om att eskaleringsprocessen börjar med att det är Kenya som går in i Somalia, och inte att Kenya blir utsatt för attentat. För oavsett vems fel det är så finns det ingen anledning att undvika att berätta att Kenya har under en längre period varit utsatt för terrordåd, långt innan de går in i Somalia. Genom att lägga stor vikt vid att förklara att våldet blev seriöst efter interventionen, så lägger man inte samma vikt på att berätta om attackerna som Kenya varit med om. Utan de bedömer att det som Kenya har fått gå igenom är inte legitimt för hur de sedan behandlar flyktingarna.¹³⁴

En orsak till att polisen kränker flyktingarna nämns som; "one motivation for the abuses appeared to be retaliation for some 30 attacks on law enforcement officials and civilians by unknown perpetrators in Kenya since October 2011"¹³⁵, detta visar på hur HRW tar ett ställningstagande om att kränkningarna som pågår möjligtvis beror på att Kenya har blivit utsatt för attacker, men att detta är sammankopplat med Kenyas intervention *Protect the Country* under 2011. Det är i detta fall tydligt att HRW anser att det är på grund utav att Kenya har gått in i Somalia, som landet sedan blivit attackerad. Den

¹³¹ HRW, 2012, s.3

¹³² Ibid

¹³³ HRW, 2012, s.36

¹³⁴ HRW, 2012, s.3

¹³⁵ HRW, 2013, s.1

vidare aspekten av att Kenya långt innan interventionen blivit attackerad blir däremot inte tydligt i detta resonemang. I samma framställning gör HRW även ett ställningstagande kring att det inte finns några bevis på att det var någon av etniskt somaliskt ursprung som utförde attentaten, utan påpekar istället på att den enda som har blivit åtalad och dömd är av kenyanskt ursprung och inte en somalier.¹³⁶ Det blir betydande att HRW på ett lingvistiskt sätt använder sig av formuleringen: ”To date only one person”¹³⁷, för att belysa vilken nationalitet som förövaren besitter. Nationalitetens funktion klargör för vilken sida HRW står på i denna situation, nämligen den svaga sidan. Att göra detta betyder inte att rapporteringen är felaktig i sig själv, men det visar tydligt på hur HRW använder sig utav framing i sin redovisning av situationen.

Fortsättningsvis presenteras orsaker till att flyktingar behandlas som de gör för att kenyanska polisen ser på flyktingarna som ett nationellt hot. ”national security threat has made them among the most vulnerable victims of Kenya’s notoriously corrupt and abusive police force.”¹³⁸ HRW gör en koppling mellan att Kenyas aktiva motarbete inför somalier ökar så fort de känner sig hotade. Då de beskriver att en islamistisk grupp hade hotat att attackera Nairobi, och därefter så har Kenya också med hjälp utav detta rättfärdigat sitt beteende mot somalier i landet genom att kategorisera flyktingarna som terrorister.¹³⁹ ”Ostensibly the name of protecting Kenya’s security, police commit widespread abuses against newly arriving asylum seekers, including women, children, and infants and often openly accuse men of being “al-Qaeda,” “al-Shabaab,” and “terrorists.”¹⁴⁰

Vidare så påpekar HRW att ”den riktiga orsaken” till att det pågår kränkningar är på grund utav personlig vinning från polisen och militärens håll. Detta förklarar HRW genom att ge exempel på somalier som måste betala sig igenom kontrollgränsen vid landsgränsen.¹⁴¹ Från att HRW förklarat att orsaken till att det pågår kränkningar beror på nationella säkerhetsinsatser, så blir det ett nytt fokus som blir att polisen och militär ger sig på de underlägsna av personlig vinning. De beskriver situationen som en ”one big-money – making machine.”¹⁴², och att polisen hotar med att arresteras och åtala flykting-

¹³⁶ HRW, 2013, s.12

¹³⁷ Ibid

¹³⁸ HRW, 2010, s.4

¹³⁹ HRW, 2010, s.5

¹⁴⁰ HRW, 2010, s.15

¹⁴¹ HRW, 2010, s.5-6

¹⁴² HRW, 2010, s.5

arna för terroraktiviteter genom att ” – calling them “terrorist” – as an excuse to abuse and extort money from them.”¹⁴³ Detta är ett återkommande problem genom alla rapporter, där de skriver om poliser som arresterar och hotar somaliska flyktingar för att sedan frige dem efter betalning. HRW påpekar att detta är en tydlig orsak på egen vinning. En analys av detta pekar på ett korrupt samhälle där de lever extremt många fattiga människor som utövar en typ av makt.

Ytterligare en orsak som presenteras som ett direkt resultat av de kränkningar som sker är den kenyanska regeringens beslut att stänga sitt gränsområde till Somalia under 2007.¹⁴⁴ ”impression that the Border closure has not affected Somali asylum seekers... The reality, however, is far less rosy”¹⁴⁵ I och med stängandet av gränsen så har smugglingen ökat och HRW berättar om ”some asylum seekers”¹⁴⁶ som får gå långa sträckor från gränsen till lägren för att de inte har råd med att betala smugglarna något för att köra dem, Detta beskriver HRW som ”Typical of a number of stories...”¹⁴⁷

I samband med att HRW presenterar om hur de sexuella övergreppen är ett stort problem i flyktinglägren så visas även HRWs perspektiv på att detta är en ohållbar situation som kräver förändring: “In almost all of those cases, what happened, or failed to happen, in response indicates a dysfunctional camp policing system, which –lacking adequate capacity and oversight –undermines justice and endangers women and girls.”¹⁴⁸ Orsaken till att kränkningar, som i detta fall handlar om sexuella övergrepp, fortsätter menar HRW beror på ett ohållbart system. HRW påpekar även att det saknas resurser som gör att kvinnor och flickors säkerhets sätts i fara.

Inkluderandet av att visa på personlig vinning för kenyansk polis och militär samtidigt som HRW även beskriver att orsaken är på grund utav att Kenya anser att somalier är ett nationellt hot. Så exkluderas en förklaring om att Somalias stat kollapsade i början av 1900-talet. Detta är ingenting HRW direkt uttalar, utan tar för givet att man som läsare är medveten om. I och med att HRW inte heller lägger något fokus på det, så blir det automatiskt inte heller den första orsaken i ledet. Exkluderandet av en förståelse av att antalet flyktingar i landet kan vara en stor orsak till att situationen ser ut som den gör, är frånvarande. Det tas för givet att Kenya ska lyckas handskas med dessa utma-

¹⁴³ HRW, 2013, s.12

¹⁴⁴ HRW, 2010, s.5

¹⁴⁵ HRW, 2010, s.15

¹⁴⁶ HRW, 2010, s.45

¹⁴⁷ HRW, 2010, s.45

¹⁴⁸ HRW, 2010, s.52

ningar utan någon mer hjälp än den de får. Utan istället blir den största orsaken till att det blivit en situation i kris, att Kenya är ett land som har den kapacitet som krävs för att ta hand om flyktingar, men att polis och militär utnyttjar situationen för egen vinning och visar inte upp någon vilja att ändra på det.

4.3 Den moraliska bedömningen

I två utav rapporterna inleder HRW med ett kort stycke text där det berättar om deras engagemang men också avsikt med att göra dessa rapporter. Den första rapporten från 2010 saknar detta stycke. I denna text beskriver HRW sig själva som en internationell organisation som är målmedvetna om att skydda mänskliga rättigheter för människor runt om i hela världen.¹⁴⁹ Någoting som förtydligas genom att de skriver att: ”We enlist the public and the international community to support the cause of human rights for all.”¹⁵⁰

Det finns även en annan parallell bild, där HRW visar att de står sida vid sida med offren, ”We stand with victims and activists to prevent discrimination, to uphold political freedom, to protect people from inhumane conduct in wartime, and to bring offenders to justice.”¹⁵¹ Detta resulterar i att de som organisation automatiskt väljer ut den svaga parten inom en spänning mellan två parter och därefter kräver på ett ansvar från den starka parten. För att HRW ska kunna producera ett material måste det finnas en som blir förtryckt och en som förtrycker. HRW väljer, med hjälp av sin framing av problemet, somalier som de svaga parten istället för kenyaner. Trots att Kenya i jämfört med andra skulle klassas som den utsatta parten i förhållande till sin utsatthet av terrorattentat.

I alla rapporter får man reda på att intervjuinformanterna består utav somaliska flyktingar och asylsökande men även de somaliska kenyaner som levt i landet under längre period. Majoriteten av intervjupersonerna utgörs utav somaliska kvinnor och vissa fall använder de sig utav barn som informanter.¹⁵² Oavsett om det är ett medvetet val som HRW gör genom att intervjua majoriteten kvinnor, så påverkar det presentationen och konsekvensen för en framing-processen. Eftersom HRW synliggör endast en

¹⁴⁹ HRW, 2012 & 2013, beskrivande text om HRW innan innehållsförteckningen i rapporterna (onummerad sida)

¹⁵⁰ Ibid

¹⁵¹ Ibid

¹⁵² HRW, 2010, s.12, HRW, 2012, s.11-12, HRW, 2013, s.10

synvinkel på problemet, med tanke på att inte välja att intervjua lika många kenyansers syn på situationen.

Utifrån att HRW målar upp en bild med hjälp utav bilder, citat och de fruktansvärda berättelserna efter varandra så resulterar det i en framställning av Kenya som land. De skriver vid tillfälle att Kenya ser på flyktingar med en ökad demonisering. Med andra ord, att man gör någon till en djävul alternativt betraktar denne som ond. ”But the authorities’ increasing demonization of these refugees- 80 percent of whom are women and children- as a national security threat has made them among the most vulnerable victims...”¹⁵³ I och med att HRW även lägger sin tyngd på att påvisa att det inte endast är flyktingar, utan man lägger till att detta är flyktingar som är barn och kvinnor så ökar även bilden av Kenya som brutala. Eftersom kvinnor och barn betraktas som mest sårbara under dessa omständigheter.

Den moraliska bedömningen och värdering utgår från HRW egna definition av sig själva, som en aktör som har som uppgift att uppmärksamma mänskliga rättighetskränkningar runt om i världen och att de jobbar för att alla lika rätt till rättigheter. För att uppmärksamma och synliggöra vissa problem, faller det naturligt att HRW som aktör inte heller lyfter fram alla aspekter. Ett speciellt fokus måste presenteras för att just en framing-process ska ske och i viss utsträckning vara effektiv. HRW fokuserar på en rad olika kränkningar, som de definierar som mänskliga rättighetskränkningar utifrån konventioner och den internationella rätten.¹⁵⁴ HRW rapporterar genomgående om vissa specifika kränkningar i alla tre utvalda rapporterna. Bland annat handlar det om hindrandet av flyktingar från Somalia att korsa landsgränsen in på kenyanskt territorium.¹⁵⁵

Det är även ett fokus på olagligt kvarhållande i häkte under dåliga omständigheter och överbefolkade lokaler.¹⁵⁶ samt våld och sexuellt våld i samband med osäkra flyktingläger¹⁵⁷. De som även tar en stor plats genom hela deras rapportering är deras syn på att Kenya totalt misslyckas med att utreda alla dessa kränkningar.¹⁵⁸ Det som blir intressant här är att det faller ibland mellan raderna vem eller vilka de är som utför dessa handlingar. Det skrivs som en självklarhet att detta endast är kenyansk polis och militär som exempelvis utför sexuellt våld. När man sedan läser vidare så framgår det att HRW

¹⁵³ HRW, 2010, s.4

¹⁵⁴ HRW, 2010, s.38

¹⁵⁵ HRW, 2010, s.14-20

¹⁵⁶ HRW, 2012, s.33-39

¹⁵⁷ HRW, 2012, s.21-34, 36-44

¹⁵⁸ HRW, 2010, s.52-69

även anser att Kenya misslyckas med att utreda fall som berör sexuellt våld och våld mellan flyktingarna i lägren.¹⁵⁹

Förhållandena på polisstationerna, där asylsökande beskrivs befinna sig under många dagar är inte bra. HRW har under sin rapportering klagat på att Kenya inte gör någonting för att förbättra situationen för flyktingarna under en lång period.

Detention conditions in Garissa are even worse than in Liboi and Dadaab police stations. Twenty to 50 detainees, including infants and children, are crammed into cells between 2m x 4m and 3m x 5m in size. At times police provide small amounts of food and water and at others detainees eat nothing or depend on relatives in Garissa. Refugees said that they were not allowed to use toilets and had to use buckets or the floor.¹⁶⁰

Efter denna omfattande beskrivning, får vi en synbild om hur det ser ut i en poliscell men också vad som är fullt oacceptabelt. Det som vi dock inte får reda på om vi inte sedan går till fotnoten, är att HRW gjorde ett återbesök och vissa av dessa problem hade blivit åtgärdade inom loppet av cirka en vecka. Tydligt att denna information inte tar lika stor plats som informationen om förhållandena som problematiska.

Den moraliska bedömningen ligger även till grund för att HRW själva anser sig legitima och till viss mån skyldiga till att ge rekommendationer. Efter deras bedömning av krisläget och även deras ställningstagande om orsaker till det som har skett, löper det naturligt att en organisation också ger en framtidsplan för hur den skyldige och ansvarstagarna i nästa skede ska lösa problemet. Detta leder vidare till avsnittet som behandlar de rekommendationer som ges utav HRW.

4.4 Rekommendationer av lösningar

I rekommendationsavsnitten i alla rapporter presenteras åtgärderna efter varje aktör. Dessa aktörer består bland annat utav; ”the Government of Kenya”, ”UNHCR”, ”the African Commission on Human and Peoples’ Rights”, ”International Donors to Kenya’s Security Forces”. De alla rapporter har gemensamt är att Kenya måste sluta upp med att kränka asylsökande och flyktingar i landet, i linje med internationell rätt.¹⁶¹ HRW uttrycker att deras mål med rapporterna är att med hjälp utav deras expertis så har de även

¹⁵⁹ HRW, 2010s. 4

¹⁶⁰ HRW, 2010, 36

¹⁶¹ HRW, 2010, s.9-11, HRW, 2012,s.6-10, HRW, 2013, s.6-9

en möjlighet att ge rekommendationer som på effektivaste vis kan förebygga och säkra en ansvarsskyldighet för de kränkningar som pågår i landet.¹⁶²

I den första rapporten från 2010 står det såhär: ”To help put an immediate end to the widespread abuses described in this report, the Kenyan authorities, UNHCR, and donor countries should take number of urgent steps.”¹⁶³ Detta uttalande visar på att de är brådskande och en allvarlig situation. Rekommendationerna är långa och omfattande på krav och förbättringar. Genom att läsa rekommendationerna visas även den värdering kring vad HRW anser är själva problemet. För att sätta detta i relation till något redovisas här två citat som HRW anser som centrala åtgärder:

”Ensure that sufficient numbers of police posted to North Eastern province, including among the 349 stationed in Dadaab, are fluent in Somali in order to facilitate communication with residents.”¹⁶⁴ Samt denna åtgärd: ”Ensure that police officers based in Dadaab receive ongoing training on human rights, including on the specific rights of refugees, preventing and responding to sexual violence, and the obligation to conduct effective investigations into allegations of human rights abuses.”¹⁶⁵

Samtidigt som dessa rekommendationer är otroligt omfattande, så förmedlas även HRW förståelse för att kenyansk polis inte besitter den kunskap som krävs. Att polisen skulle få en typ av träning inom mänskliga rättigheter kan tyckas vara viktigt i dessa sammanhang för att försöka bygga en hållbar utveckling. Rekommendationen i detta fall är god men hur det ska förverkligas är inte tydligt. Strategiskt initiativ som berättar vad som ska utföras och vilka aktörer som bär ansvaret för att detta ska ske. Men utan att egentligen berätta hur det ska genomföras. Det blir problematiskt och i praktiken väldigt svårt att genomföra om endast krav på förnödenheter ges som rekommendationer men inte hur det ska förverkligas. Att ge stater rekommendationer och utvägar är bra, men frågan om effektiviteten kvarstår om där inte finns en handling. Konsekvensen blir en stillastående situation.

”... this report suggests that the authorities have taken no action to end the abuses.”¹⁶⁶ I den första rapporten från 2010, är HRW tydliga med att visa att de rekommendationer och krav som man förslagit i föregående rapporter inte är i närheten av att uppfyllas och att Kenya inte heller tagit till några åtgärder för att försöka stoppa de kränkningar som

¹⁶² HRW, 2012, s.64

¹⁶³ HRW, 2010, s.7

¹⁶⁴ HRW, 2012, s.7

¹⁶⁵ Ibid

¹⁶⁶ HRW, 2010, s.22

pågår. Framställningen blir här istället att Kenya kan göra något åt saken, men att man väljer att inte göra det. Oavsett om det de gör är allvarligt, så blir rapportering efter rapportering av rekommendationer, relativt ineffektivt när landet inte tar till sig de rekommendationer som getts under en lång period. HRW ger även bedömningen och framställer att de mänskliga rättighetskränkningar som sker i landet går att lösa om bara Kenya har viljan och förståelsen för att det de gör är felaktigt. HRW skriver bland annat: "Based on Human Rights Watch's most recent findings, the Kenyan authorities appear have taken no action to help Kenya's police officers to better understand the implications of their abuses."¹⁶⁷

HRW ger även rekommendationer till donationsländer åt Kenya. Dessa rekommendationer är i viss utsträckning inte lika tydliga som de resterande. Exempelvis ger HRW rekommendationer direkt till USA i en utav rapporter från 2012. De skriver: "In accordance with the Leahy Law, withhold training and funding from military and police units found to be responsible for abuses against civilians in Kenya."¹⁶⁸ Ett annat exempel på rekommendationer som HRW ger till donationsländer är. "Raise the abuses set out in this report with the Kenyan authorities, including during bilateral meetings [...], and call on them to ensure such abuses do not reoccur and to hold responsible officers to account."¹⁶⁹ Genom att i princip utelämna rekommendationer till donationsländer som tillhandahåller Kenya med resurser för att bekämpa terrorismen, är det även tydligt att Kenya själva får stå för ansvaret. Däremot finns det ingen plan eller rekommendationer, om hur detta ska genomföras. Utan endast att det ska förverkligas.

Rekommendationerna förändras inte betydande under rapporteringens tid, utan fokusen ligger på att försöka få Kenya att inse allvaret med de kränkningarna som sker och att de ska upphöra. Rekommendationsavsnitten problematiserar även de som tidigare forskning visar, att Kenya måste ta lärdom från sina misstag och börja utbilda och förbättra sina strategier för en hållbar utveckling. Men precis som även nämnt tidigare blir detta i viss mån endast rekommendationer om ett strategiskt initiativ utan någon direkt förståelse av de inbyggda historiska strukturerna som finns i landet. Till exempel är när HRW skriver att det är viktigt att få polisen i landet att prata flytande somaliska, samtidigt som det finns ett synsätt i landet som pekar på att stor del av befolkningen inte anser att det är deras angelägenhet att lösa denna konflikt. En sådan rekommendation

¹⁶⁷ HRW, 2010, s.23

¹⁶⁸ HRW, 2013, s.9

¹⁶⁹ Ibid

blir således svår att uppnå och det riskerar att den stillastående situationen kvarstår. HRW hänvisar tillbaka till de rapporter som publicerats innan, där man är besvikna på att Kenya inte tagit sitt ansvar att förbättra situationen eller tagit sig tid att svara på de brev som skickats till högt uppsatta politiker där de krävt svar på åtgärder som borde göras enligt HRW.¹⁷⁰

4.5 Ansvar: Nationellt eller Globalt?

När en stat kollapsar och flera hundratusentals människor tvingas fly sitt land, vem bär det yttersta ansvaret för dessa medborgare? Är det legitimt att lägga detta ansvar på ett annat afrikanskt land? Perspektivet på det globala ansvaret för mänskliga rättigheter tar sig i uttryck främst under rekommendationsavsnitten i varje rapport. Utöver det så utlämnas ansvaret åt Kenya genomgående som uppsatsen hittills visat. Sigrun Skogly skriver att;

“To avoid a gap in human rights protection, it is necessary to address all actors involved in human rights violations or in potential human rights promotion, to be able to hold the relevant parties responsible. But to do this, it is necessary to shift the focus from attempting to find the one actor that has committed the wrongful act and to recognize that more actors may be involved.”¹⁷¹

HRW är en människorättsorganisation som jobbar för allas rättigheter runt om i världen, men det har valt att till största del rikta sitt fokus på att framställa Kenya som den enda skyldighetsbäraren i den här kontexten. Eftersom att det kränkningar som de rapporterar om pågår på kenyanskt territorium och av kenyansk polis och militär som automatiskt blir representanter av staten Kenya. Som presenterat tidigare ger HRW rekommendationer till donationsländer åt Kenya men även till olika internationella organ som UNHCR. I en kontext med många olika aktörer inblandade och närvarande blir det svårt att avgöra vems ansvar det är, men också när ett ansvar börjar och slutar.¹⁷² Särskilt svårt blir det i fall som berör terrorismbekämpning, eftersom det är svårt att avgöra om aktörers inblandning har med själva mänskliga rättighetskränkningarna att göra. I rapporten från 2012 får vi en tydlig bild utav att HRW anser att Kenya är de som bär det fullaste ansvaret för de mänskliga rättighetskränkningar som pågår. Nämligen genom att

¹⁷⁰ HRW, 2012, s.45-46

¹⁷¹ Skogly, 2009, p.839

¹⁷² Skogly, 2009, p.836

påpeka att ingen polis har blivit anklagad eller fått en dom om disciplinära åtgärder för de som HRW rapporterat om i den senaste rapporten från 2010. Detta ska göras:

”In order to fulfill their obligations under international human rights law”¹⁷³

De hänvisar även tillbaka till rapporten från 2010 och fördömer att Kenya inte lyckats med att publicera sina resultat om de påstådda kränkningarna, samt att de måste få ett slut på det allmänna läget där straffrihet råder för säkerhetsstyrkan i Kenya.¹⁷⁴ Situationen som beskrivs av HRW är som visat tidigare problematisk och komplex. HRW menar på att istället för att Kenya tar till åtgärder för att hitta de ansvariga för attacker, så har polis och militär tagit kraften i sina egna händer. Med ett extra tillägg som råder, “These are not isolated incidents.”¹⁷⁵ Ett tydligt fördömande från HRW sida och det visar även på att de anser att Kenya kan göra någonting åt situationen men väljer att själva handskas med problemet genom att kränka människor i de utsatta områdena under upprepande tillfällen.

Ett genomgående ämne som berörs och som ofta förtydligas som något negativt är Kenyas inställning och bristande till att inte förbättra situationen: ”The failures described above are symptomatic of the Kenyan authorities’ lack of commitment to build a sustainable police force in the Dadaab camps with the capacity to ensure the refugees’ safety...”¹⁷⁶ I och med denna utformning tar de för givet att Kenya redan har bestämt sig för att inte försöka göra någonting åt situationen, eller i vissa avseenden kan göra någonting åt det men helt enkelt inte väljer att prioritera det. Istället för att se Kenyas misslyckade till att skydda flyktingar i lägren som en resursfråga och ett ställningstagande om de faktiskt är genomförbart, så benämns detta som att kenyansk polis och militär gör detta med vilja. HRW påpekar att det inte finns tillräckligt med poliser, dels kvinnliga poliser som patrullerar runt i lägren för att skydda flyktingar och att det inte finns några lampor i lägren så att på kvällarna är det mörk och ännu fler kränkningar sker. Detta är inte bara kränkningar av polis och militär, utan flyktar sinsemellan. De påpekar också att det inte finns tillräckligt med bilar för att förflytta flyktingar i säkerhet.¹⁷⁷ I stället för att se detta som självklarheter att Kenya kan bistå med, borde det kanske istället vara ett bevis på att Kenya inte har de resurser som är nödvändiga för att bistå alla flyktingar. Som nämnt tidigare i uppsats visar den senaste rapporten att det

¹⁷³ HRW, 2012, s.5

¹⁷⁴ HRW, 2012, s.4-5

¹⁷⁵ HRW, 2012, s.19

¹⁷⁶ HRW, 2010, s.67

¹⁷⁷ HRW, 2010, s.67

befinner sig nästan en halv miljon flyktingar i lägren som är byggda för 90, 000 människor. Vem som bär det ansvaret berörs inte i rapporteringen.

HRW lägger det störta ansvaret vid Kenyas regering, vid upprepande tillfällen, men även UNHCR får viss kritik för att inte vara närvarande och hjälpa till tillräckligt. UNHCR svarar med att beskriva för HRW att de inte kan göra sitt jobba på grund utav säkerhetsskäl. Bland annat på grund utav att det är brist av poliser inne i lägren.¹⁷⁸ UNHCR beskriver även situationen såhär: ”UNHCR staff in Dadaab are overwhelmed by the many challenges posed by alomst 300, 000 refugees living in chronically under-funded camps designed for a third of that number.”¹⁷⁹

Det blir av betydelse att UNHCR bedömer situationen på detta vis, då HRW fortfarande anser att detta är Kenyas yttersta angelägenhet att lösa men att det inte finns ett globalt synsätt på att det krävs mer än att lägga skulden på ett land. Här krävs det ett skifte av fokus för att det inte ska leda till en stillastående situation. Vidare beskriver HRW att situationen som landet befinner sig inte kan lösas med ännu ett fel. Detta förtydligas med att landets utsatthet är ett fel i sig, men att det inte går att lösas med ännu ett fel. I detta fall kränkningar av somaliska flyktingar.

Upprepande redogör HRW om hur kenyansk polis och militär nedvärderar somalier. Bland annat presenterar de en incident där de låtit 56 stycken personer rulla runt på marken i flera timmar efter att ett militärt fordon exploderat och en soldat blivit skadad.¹⁸⁰ I samma avsnitt skriver de om människor som har berättat för HRW att de inte längre är rädda för al-Shabaab utan för den kenyanska säkerhetsstyrkan. De ifrågasätter även om det möjligtvis är så att alla somalier är ett säkerhetshot för hela nationen.¹⁸¹ Framställningen som görs är att det inte längre är terrorhoten och attentaten som är det största hotet eller det mest skadliga, utan det är Kenyas polis och militär. En vidare aspekt exkluderas och strävan efter att hitta den skyldige en i omfattande problematik med många komponenter tar i stor omfattning över.

¹⁷⁸ HRW, 2011, s.38

¹⁷⁹ HRW, 2010, s.83

¹⁸⁰ HRW, 2012, s.27-28

¹⁸¹ HRW, 2012, s.35

4.6 Slutsats

Syftet med denna uppsats var att översiktligt kartlägga Human Rights Watch perspektiv på den problematik som råder i Kenya. Min huvudsakliga frågeställning var: Hur framställer Human Rights Watch de rättighetskränkningar som sker mot somaliska flyktingar i Kenya utifrån tre stycken rapporter? Vidare skulle även denna frågeställning besvaras: Vilket synligt perspektiv på det globala ansvaret för mänskliga rättigheter är närvarande i deras rapportering? Dessa frågeställningar har besvarats med hjälp utav en kritisk diskursanalys där tre stycken rapporter från HRW har varit det valda primärmaterialet med de teoretiska utgångspunkterna framing-theory och synen på the Global Responsibility for Human Rights. Genom att granska deras val av rapportering och deras perspektiv på verkligheten har fem stycken teman presenterats och analyserats. Genom elementen som framgår i framing teorin där *problemet definieras* som att det pågår grova mänskliga rättighetskränkningar mot etniska somalier i Kenya och mot inkommande flyktingar från Somalia. Problemet definieras som vidsträckt, systematisk, akut men fortfarande något som pågått under en längre period.

Därefter följs en *identifikation av orsaker* till att problemet uppstått. Under detta tema presenterar HRW att det som sker i landet beror på Kenyas egna beslut, med ett fokus på personlig vinning från polisen och militären samt ett mönster av handlingar som pekar på skyddandet av den nationella staten. Eskaleringsprocessen fördöms av Kenyas handlingar och visar en svag koppling mellan att Kenya själva är en utsatt part. Den *moraliska bedömningen* betonar HRWs egna syn på sig själva att vara en organisation som värderar och presenterar material. Genom att berätta om kränkningar som sker med en målande bild, citat och tilläggsfraser framställs därefter Kenya som en part som dels är elaka, men även inte är villiga att arbeta för en bättre framtid, då de återupprepande inte tar till sig den kritik som de erhållit sen tidigare.

Det sista elementet i framing- teorin betonar *rekommendationer på lösningar* och här framställer HRW Kenya som huvudaktör för att lösa problemet. Ett strategiskt initiativ formuleras och fokus finns på *vad* som ska göras och lite mycket på *hur* det ska genomföras. Till sist har det *Globala ansvaret* diskuterats och analyserat eftersom att få ytterligare kritiskt perspektiv på primärmaterialet. Under detta tema kan undersökningen konstatera en tämligen frånvaro av en förståelse av de mänskliga rättigheterna på ett djupare plan. Nämligen att det största ansvaret läggs på en stat som gång på gång blir utsatta för terrorattentat, där polis och militär är utbildade och visar en tydlig bild där de inte är en aktör som kan tillgodose alla flyktingar.

Denna uppsats har på ett metodiskt vis först tittat på den kommunikativa händelsen och textens egenskaper, för att sedan skapa en möjlighet att analysera hur denna text tolkas och med hjälp av tidigare forskning och teoretiska perspektiv försökt förstå hur detta påverkar den sociala praktiken. Rapporterna som undersökts reproducerar den rådande diskursordningen och upprätthåller en stillastående situation inom den sociala praktiken.¹⁸² Eftersom HRW rapporterar om likartade problem under alla åren och ingenting av betydelse framstår som en social förändring och inte där någon utveckling skett när det kommer till en lösning. Verkligheten som framställs inom problematiken är att Kenya är ett land som både förfogar över resurser och besitter en kapacitet att lösa problemet men att i frånvaro av förståelse och intresse blir handlingsförlamade. Exkluderandet av en djupare förståelse och bredare aspekter leder till att det yttersta ansvaret läggs på en stat och att detta blir ett kretslopp när de inte kan uppfylla dessa krav. Vidare så visar även rapporterna på att situationen blivit så kritisk att Kenya jämförs med Somalia. Detta i förhållande till att de beskriver att flyktingar inte längre är säkra i Kenya utan hellre återvänder till det land de en gång flytt från. Framställningen som görs är även att det finns inbyggda attityder mot alla somalier som befinner sig i landet och därför ökar även deras utsatthet som ett nationellt hot.

De mänskliga rättighetskränkningar som rapporteras om sker på grund utav Kenyas polis och militär, som representerar Kenyas perspektiv, inte är villiga att lösa problemet och är främst angelägna om att få bort de hot som finns riktat mot landet med hjälp utav olagliga handlingar som resulterar i att den onda cirkeln inte bryts. Polisen och militären i landet definieras och framställs som brutala, okunniga och att deras rädsla har eskalerat till en okontrollerbar situation. Det globala ansvaret för mänskliga rättigheter är inte påtagligt synligt inom rapporteringen, där HRW är tydliga med att hålla Kenya ansvariga för handlingarna. HRW omdöme framställer att Kenya har de förutsättningar som krävs för att lösa problemet, men att det som görs är inte tillräckligt för flyktingarnas behov. Deras jakt på den skyldige bidrar till att det vidare perspektivet exkluderas där förståelsen för Kenyas situation är svag.

I följande kapitel sker en diskussion som behandlar alla uppsatsens olika delar och även egna åsikter kommer att inkluderas.

¹⁸² Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.90

5 Diskussion

Att alla diskurser inte får lika stor genomslagskraft inom media, rapportering och det akademiska fältet är naturligt och uppenbart. Vissa diskurser får mer uppmärksamhet medens vissa inte syns.¹⁸³ Det samma gäller självfallet och uppenbart inom NGOer också. De är tydligt hur diskurser om Kenyas fattigdom, rädsla, okunnighet och historia till stor del åsidosätts. Medens diskurser om deras ansvar gentemot andra stater och behandling av flyktingar får en större och mer betydande roll inom detta material. Huruvida detta påverkar den sociala praktiken beror på hur åhörarna uppfattar den information som förmedlas och hur denna information sedan används. Genom sitt rykte och kännedom inom mänskliga rättighetsfrågor är också deras rapporter och uttalanden lätta att referera till. Detta medför en intertextualitet och kanske också en oförändrad syn och utveckling.

Inramningen sker genom att man inkluderar det man anser vara mest viktigt inom denna diskurs, samtidigt som man exkluderar annan information som mindre angelägen. Detta betyder möjligtvis inte att HRW anser att dessa diskurser inte är lika viktiga utan fokuseringen har lett till denna inramning. Efter att ha läst alla tre rapporter ingående, är det ett faktum att en stor del av de flyktingar som kommer till Kenya råkar illa ut. Detta är en problematik i sig, men frågan är hur problemet tas därifrån och inte endast blir rapporter efter rapporter om missförhållanden i landet. Vad får det för betydelse när HRW lyfter fram dessa problem och i vilken utsträckning är det Kenyas fulla ansvar. Ignoransen kring Kenyas sociala och ekonomiska problem samt de ständiga hoten och rädsla om terrorattacker är hög i rapporterna.

Målande bilder, citat och rubriker stärker åhörarens uppfattning om situationen. Framings fyra stolpar som har legat till grund i undersökningen och analysen, visar på att HRW inkluderar alla dessa delar som igår en framing-process. Det som är intressant och betydelsefullt är att de intervjuer som HRW grundar sina åsikter på baseras mestadels av somaliska flyktingar. Ingenting pekar på att det är av fel karaktär, däremot skulle en mer nyanserad bild av problematiken kunnat vara närvarande för att som konsument även ska skapa oss en större helhetsbild och en djupare förståelse. Vidare är det

¹⁸³ Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.78

även av betydelse att reflektera över till vilken grad HRW är en legitim aktör att hålla Kenya ansvarig för nästan en halv miljon somaliska flyktingar med tanke på Kenyas egna socio-ekonomiska problem och terrorattentat. Den djupare förståelsen i rapporterna är inte så tydliga som till viss del krävs för att en utveckling ska ske.

Däremot skulle man kunna diskutera frågan kring varför man inte heller lägger större vikt vid att lägga mer ansvar vid donationsländer, som exempelvis USA, som har en väldigt stor betydelse inom detta område. Som redogjorts tidigare i uppsatsen så står Kenya inför en stor press från USA inom det globala kriget mot terrorismen och man skulle kunna argumentera efter att ha läst rapporterna att Kenya blir skyldighetsbäraren medens det globala ansvaret borde vara mer synligt. Den onda cirkel som pågår i landet är påtaglig och problematiskt. Eftersom Kenyas polis och militär behandlar flyktingar dåligt, så fort de själva har blivit utsatta. Detta fortsätter i omlopp och så länge Kenya kommer vidtaga handlingar som kommer skada flyktingar, så kommer det antagligen att själva bli utsatt för attentat och vice versa.

Även om man pratar om ”allas lika värde” finns det synsättet att de svagaste har alltid förtur och det är dem som ska försvaras. Att förstå organisationens framställning är viktigt för att skapa en diskussion och även förstå vad detta kan ha för konsekvenser på den sociala praktiken. Det blir intressant att se på hur en människorättsorganisation med hjälp utav deras rapportering skapar sig en egen slags inramning. Där vi tydligt kan se på vilken perspektiv organisationen har på problemet. Trots att det är svårt att lyfta fram alla aspekter på ett omfattande problem, så är det oundvikligt att exkluderandet av ”alla sanningar” inträffar inom dessa rapporter.

Uttalanden och desperata försök till att bekämpa terrorhot, visar möjligtvis på en rädsla som är okontrollerbar från Kenyas sida. Det som redovisas i rapporterna gång efter gång visar att Kenya är ett utsatt land, men att flyktingproblematiken är ett större problem och får större genomslagskraft. Delvis för att det berör så stor andel av människorna i landet men även för att behandlingen av dessa flyktingar blir direkt en konsekvens av Kenyas rädsla för terror och att deras metoder för att försöka stoppa detta inte är legala. Att en människorättsorganisation som HRW inte rapporterar om positiva händelser av länder runt om i världen kanske inte är en nyhet, då de har som syfte att just uppmärksamma mänskliga rättighetskränkningar. Däremot kan det tyckas väsentligt att redogöra för hur en sådan rapportering sker. Med bakgrund till rapporterna och med hjälp utan framing har jag kommit fram till att uppmärksammandet av Kenyas egen situation är till stor del helt utesluten och där ansvaret riktas till största del till Kenya.

De som tydliggörs när man läser rapporterna är den rädsla som finns för terrorister i landet. När gång på gång polisen och militären kallar flyktingar och asylsökanden för ”terrorister” eller ”al-Shabaab” finns där en tydlig koppling till Kenyas rädsla, okunnighet men även utsatthet. Hotet om att det kan hända terrorattentat och vetskapen om att det har hänt förr skapar en viss oro som ger ett oönskat resultat. Resultatet skapar lika stor, om inte större föröda är själva attentaten. Rädslan för att det ska hända något resulterar i kränkningar av de mänskliga rättigheterna och hoten kvarstår. Den onda cirkeln sluts igen och HRW fortsätter rapportera om det. Det globala ansvaret är inte närvarande i rapporteringen och Kenya blir den enda framstående syndabocken. Dock ska det återigen nämnas att det Kenyansk polis och militär utövar finns ingen ursäkt för.

I denna undersökning har tre rapporter valts ur med publicering relativt nära inpå varandra. Det har stor betydelse i undersökningens resultat, då läget under dessa år inte förändrats avsevärt mycket, förutom antalet flyktingar som ökat. Kränkningarna är de samma och orsakerna som formuleras likaså. Det formuleras även en motvilja från polisens och militärens sida som försvårar processen för en stabilitet. Konsekvensen av detta kan leda till en stillastående situation där ett stort ansvar utnämns med där ansvarstagarna inte är villiga att ta emot kritik.

Referenser

Rapporter från Human Rights Watch

Human Rights Watch (HRW), "Criminal reprisals": Kenyan police and military abuses against ethnic Somalis, Human Rights Watch, New York, 2012
<http://www.hrw.org/reports/2012/05/04/criminal-reprisals> (hämtad 2014-09-16)

Human Rights Watch (HRW), "Welcome to Kenya": Police abuse of Somali refugees, Human Rights Watch (HRW), New York, New York, 2010
<http://www.hrw.org/en/reports/2010/06/17/welcome-kenya-0> (hämtad 2014-09-16)

Human Rights Watch (HRW), "You are all terrorists": Kenyan police abuse of refugees in Nairobi, Human Rights Watch, New York, 2013
<http://www.hrw.org/reports/2013/05/29/you-are-all-terrorists> (hämtad 2014-09-17)

Litteratur

Aronson, Samuel L. "Kenya and the Global War on Terror: Neglecting History and Geopolitics in Approaches to Counterterrorism", *African Journal of Criminology and Justice Studies*, vol. 17, 2013, pp. 24-34

Entman, Robert M., "Framing: Towards Clarification of a Fractured Paradigm", *Journal of Communication*, vol.43, no.4, 1993, pp. 51-58

Entman, Robert M., *Projections of Power: Framing News, Public Opinion, and U.S. Foreign Policy (Studies in communication, media, and public opinion)* [Elektronisk resurs], University of Chicago Press, 2003

Feste, Karen A., *America responds to terrorism [Elektronisk resurs]: Conflict resolution strategies of Clinton, Bush, and Obama*, Palgrave Macmillan, Basingstoke, 2011

Gorvin, Ian, "Producing the Evidence that Human Rights Advocacy Works: First steps toward Systematized Evaluation at Human Rights Watch", *Journal of Human Rights Practice*, vol. 1, no. 3, 2009, pp.477-487

Howell, Jude & Lind, Jeremy., *Counter-terrorism, aid and civil society [Elektronisk resurs]: Before and after the war on terror*, Palgrave Macmillan, Basingstoke, 2009

Lind, Jeremy & Howell, Jude, "Counter-terrorism and the Politics of Aid: Civil Society Responses in Kenya", *Development and Change*, vol. 41, no. 2, 2010, pp. 335-353

Mogire, Edward & Agade, Kennedy Mkutu, "Counter-terrorism in Kenya", *Journal of Contemporary African Studies*, vol. 29, no.4, 2011, pp. 473-491

Niina Meriläinen & Marita Vos, "Framing by Actors in the Human Rights Debate: the Kony 2012 Campaign", *Nordic Journal of Human Rights*, vol. 32, no. 2, 2014, pp. 238-257

Skogly, Sigrun.I, "Global Responsibility for Human Rights", *Oxford Journal of Legal Studies*, Vol.29, No.4, 2009, pp.827-847

Tsetsura, Katerina, "Challenges in framing women's rights as human rights at the domestic level: A case study of NGOs in the post-Soviet countries", *Public Relations Review*, vol 39, 2013, pp. 406-416

Vennesson, Pascal, "War under transnational surveillance: framing ambiguity and the politics of shame". *Review of International Studies*, Vol 40, 2014, pp 25-51

Winther Jørgensen, Marianne & Phillips, Louise, *Diskursanalys som teori och metod*, Studentlitteratur, Lund, 2000

Hemsidor

AP News hemsida: Tom Odula, "Somalia's al-Shabab kills 28 non-Muslims in Kenya", 22 Nov 2014, <http://bigstory.ap.org/article/9a20373e850f47fd806970b1f09e2005/police-officials-al-shabab-militants-hijack-bus-northern> (senast 2014-11-23)

BBC News hemsida: "Who are Somalia's al-Shabab?", 16 May 2014, <http://www.bbc.com/news/world-africa-15336689> (senast 2014-12-08)

Human Rights Watch hemsida, www.hrw.org (senast 2014-09-18)

Human Rights Watch hemsida: "About Us", www.hrw.org/about (senast 2014-09-18)

Human Rights Watch hemsida: "Frequently Asked Questions", www.org/node/75138 (senast 2014-09-18)

Human Rights Watch hemsida: "Who We Are", www.hrw.org/node/75136 (senast 2014-09-18)